

คู่มือการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง
และการดำเนินการทางวินัยไม่ร้ายแรง
สำหรับสถานศึกษา

กลุ่มกฎหมายและคดี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต ๒

คำนำ

คู่มือการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงและการดำเนินการทางวินัยไม่ร้ายแรงสำหรับสถานศึกษาในสังกัด เล่มนี้ รวบรวมจัดทำขึ้นเพื่อเป็นคู่มือในการปฏิบัติงานของสถานศึกษาเกี่ยวกับการสืบสวนข้อเท็จจริงและการดำเนินการทางวินัยไม่ร้ายแรง โดยมุ่งเน้นให้เห็นถึงวิธีการปฏิบัติที่ชอบด้วยกฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ เป็นไปตามมาตรา ๙๕ วรรค ๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม “...เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐานให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที...

และในมาตราเดียวกัน วรรค ๗ ...ผู้บังคับบัญชาใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้และตามหมวด ๗ หรือมีพฤติกรรมปกป้องช่วยเหลือเพื่อมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาถูกลงโทษทางวินัยหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวโดยไม่สุจริตให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย”

การไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๙๕ วรรค ๕ และ ๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นการกระทำความผิดทางวินัย และยังเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการอีกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีหรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

กลุ่มกฎหมายและคดี ตระหนักและเห็นความสำคัญในเรื่องดังกล่าว จึงได้จัดทำคู่มือการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง สำหรับสถานศึกษา เพื่อให้สถานศึกษาในสังกัดใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงาน และเพื่อเป็นมาตรการในการป้องกันมิให้เกิดปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบในหน่วยงาน

กลุ่มกฎหมายและคดี

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต ๒

สารบัญ

หน้า

การดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง

ความหมาย/ความสำคัญของการสืบสวนข้อเท็จจริง..... ๑

วิธีการและเทคนิคการสืบสวน..... ๒

ขั้นตอนในการสืบสวนข้อเท็จจริง..... ๔

แบบสืบสวนข้อเท็จจริง ๘

การดำเนินการทางวินัย

๑๕

ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัย ๑๖

หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน ๑๘

แบบ สว.๑ ๒๐

แบบ สว.๒ ๒๘

แบบ สว.๓ ๓๒

แบบ สว.๔ ๓๓

แบบ สว.๕ ๓๔

แบบ สว.๖ ๕๑

เอกสารอ้างอิง

๕๕

การดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง

ความหมายของการสืบสวน

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๑) “การสืบสวน” หมายถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด

การสืบสวนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๙๕ วรรคห้า กำหนดไว้ว่า “เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวหรือเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าการณ์ไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยจึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที” ทั้งนี้ การดำเนินการสืบสวนยังไม่ถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัย

ความสำคัญของการสืบสวน

การสืบสวนเป็นจุดเริ่มต้นก่อนที่จะมีการดำเนินการทางวินัย ถ้าการสืบสวนพบว่าไม่เป็นความจริงหรือไม่ใช่ข้อเท็จจริงดังที่กล่าวหา ก็ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งยุติเรื่อง หรือถ้าสืบสวนแล้วกรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหามีการกระทำความผิดวินัย และการกระทำดังกล่าวเข้าองค์ประกอบความผิดวินัยของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องดำเนินการทางวินัยต่อไป ถ้ามูลกรณีชี้ไปในทางวินัยร้ายแรงก็ให้ดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงโดยตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง หรือมูลกรณีชี้ว่าเป็นความผิดวินัยแต่ไม่ร้ายแรงก็ต้องดำเนินการทางวินัยไม่ร้ายแรง โดยตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง เพราะการดำเนินการทางวินัยย่อมมีผลกระทบต่อชื่อเสียงหรือขวัญกำลังใจของผู้ถูกดำเนินการ ยิ่งถ้ามีการลงโทษทางวินัยย่อมกระทบต่อสถานภาพของผู้นั้นเป็นอย่างมาก อาจมีการอุทธรณ์หรือมีการฟ้องร้องเป็นคดีปกครอง ถ้าหากว่ากระบวนการสืบสวนดำเนินการอย่างมีระบบ รัดกุม ก็จะเกิดผลดีต่อทางราชการ และต่อคุณธรรมและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง การสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของกระบวนการยุติธรรม เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยเพื่อทราบรายละเอียดแห่งความผิด การสืบสวนเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องรีบดำเนินการเมื่อมีการร้องเรียนหรือกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหาหรือมีเหตุสงสัยของผู้บังคับบัญชาเองว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน หรือมีการร้องเรียนโดยไม่ปรากฏตัวผู้ร้องเรียน เป็นต้น เป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องหาข้อเท็จจริง

การสืบสวนข้อเท็จจริง

เป็นการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๙๕ วรรค ๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม “...เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าการณ์ไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยจึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที”

กรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที...”

จึงสรุปได้ว่า การสืบสวน คือ การแสวงหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นในกรณีที่มีการกล่าวหาหรือสงสัยว่า ข้าราชการอาจกระทำผิดวินัยว่า กรณีมีมูลน่าเชื่อหรือเป็นความจริงหรือไม่ เพียงใด การสืบสวนเป็นจุดเริ่มต้น ก่อนที่จะมีการดำเนินการทางวินัย ถ้าการสืบสวนพบว่าไม่เป็นความจริงหรือไม่มีข้อเท็จจริงดังที่กล่าวหา ก็ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งยุติเรื่อง หรือถ้าสืบสวนแล้วกรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหา มีการกระทำผิดวินัย และการกระทำดังกล่าวเข้าองค์ประกอบความผิดวินัยของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาก็ต้องดำเนินการทางวินัยต่อไป

วิธีการและเทคนิคการสืบสวน

วิธีการสืบสวน ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดกำหนดแนวทางปฏิบัติ และกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการไว้ อาจจะมีการดำเนินการโดยวิธีการอย่างใดก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสภาพของเรื่องที่จะทำการสืบสวนว่า ควรจะใช้วิธีการใด จึงเหมาะสมที่จะให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงในเรื่องนั้น ๆ ผู้บังคับบัญชาอาจดำเนินการสืบสวนเองหรือให้ผู้อื่นดำเนินการสืบสวน หรืออาจส่งประเด็นไปให้เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ เช่น สถานศึกษาช่วยสืบสวนก็ได้ อีกทั้งในเรื่องระยะเวลาของการสืบสวนข้อเท็จจริงควรนำหลักการบริหารราชการอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ ตามพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ มาปรับใช้ การสืบสวนอาจกระทำได้โดยทางลับและโดยเปิดเผยหรือการสืบสวนเป็นทางการ ดังนี้

๑. การสืบสวนโดยทางลับ ได้แก่ การสืบสวนโดยมิให้ผู้กระทำผิดหรือผู้ถูกสงสัยว่าเป็นผู้กระทำผิด รู้ตัวโดยใช้กลวิธีที่เหมาะสม เช่น เข้าไปพูดคุยโดยปกปิดธรรมดา หวานล้อมให้เขาพูดในประเด็นที่ต้องการทราบ หรือทำที่เป็นเข้าไปศึกษาถึงวิธีการดำเนินการ หรือการปฏิบัติงาน และขอข้อมูลเอกสารเกี่ยวกับเรื่องนั้น โดยที่เขาไม่ทันรู้ตัว หรือจะมอบหมายให้บุคคลใดเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์เพื่อที่จะทราบถึงความเคลื่อนไหวหรือข้อวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ว่ามีแนวโน้มพอที่จะเชื่อได้ว่าใครเป็นผู้กระทำผิด หรือเขาผู้นั้นได้กระทำผิดจริงหรือไม่ เพราะอาจเป็นการร้องเรียนกลั่นแกล้งกัน เช่น ร้องเรียนว่าครูมีความสัมพันธ์ทางชู้สาว ถ้าหากแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนอาจเป็นเรื่องเสียหายต่อชื่อเสียง กำลังใจของผู้ถูกร้องเรียน

๒. การสืบสวนโดยเปิดเผยหรือการสืบสวนเป็นทางการ ได้แก่ การแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวน ข้อเท็จจริงเป็นทางการ ผู้ถูกร้องเรียน ผู้ถูกสงสัยหรือผู้ถูกกล่าวหา มีโอกาสได้ทราบข้อกล่าวหาหรือทราบเรื่อง หรือทราบประเด็นถูกกล่าวหา กระบวนการสืบสวนอาจจะให้ผู้ถูกร้องเรียน ผู้ถูกสงสัยหรือผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อเท็จจริง ใช้ในกรณีที่ปรากฏมีผู้ร้องเรียนและมีหลักฐานพอเชื่อได้ว่ามีมูลความจริง เช่น มีการร้องเรียนเบิกถอนเงินค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียนไปจากธนาคารเพื่อซื้อรถยนต์ส่วนตัว มิได้ใช้เพื่อการเรียนการสอน โดยปรากฏหลักฐานทางการเงินและการพัสดุว่าไม่ถูกต้อง เป็นต้น ก็จะต้องมีการสืบสวนเป็นทางการต่อไป

เทคนิคการสืบสวน หมายถึง ศิลปะ หรือกลยุทธ์ของผู้บังคับบัญชา หรือผู้ได้รับมอบหมายที่จะใช้วิธีการต่าง ๆ ในการเตรียมการการสอบปากคำพยานบุคคล และการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงในข้อกล่าวหาหรือข้อสงสัย หรือสำหรับพิสูจน์ผู้ถูกกล่าวหา หรือผู้ต้องสงสัยว่ากรณีดังกล่าว มีข้อเท็จจริงประการใด หากเห็นว่ากรณีมีมูลที่ต้องดำเนินการทางวินัยต่อไป กรณีใดจะสมควรสืบสวนโดยทางลับหรือโดยเปิดเผย ย่อมขึ้นอยู่กับเรื่องที่จะสืบสวนความร้ายแรงแห่งกรณี ตลอดจนความเสียหาย หรือเสียชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ในกรณีมีผู้ร้องเรียนกล่าวหาโดยอ้าง

พยานหลักฐานแน่ชัดจะใช้วิธีการสืบสวนโดยเปิดเผยก็ได้ แต่หากเป็นกรณีที่สงสัยว่าจะมีการกระทำผิดหรือมีผู้ร้องเรียนโดยกล่าวหาลอย ๆ หากจะดำเนินการสืบสวนโดยเปิดเผยอาจเป็นการเอิกเกริก ถ้าผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำความผิดจะทำให้เขาเสียชื่อเสียง หรือถ้าหากเขากระทำความผิดจริง จะเป็นทางให้ผู้กระทำผิดไหวตัวหรือรู้ตัว อาจจะมีการดำเนินการสืบสวนโดยวิธีลับ มิให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานรู้ตัวหรือเตรียมการล่วงหน้าได้หรือถ้าหากสืบสวนแล้วปรากฏว่าไม่เป็นความจริงตามข้อกล่าวหา ก็จะได้ไม่เสียชื่อเสียงของผู้ถูกกล่าวหา

บุคคลที่จะทำหน้าที่สืบสวนที่ดี ควรมีคุณลักษณะที่สำคัญ คือ มีความรู้เฉพาะเรื่องที่จะสืบสวนและเรื่องทั่วไป มีความเฉลียวฉลาด มีปฏิภาณไหวพริบดี รู้หลักจิตวิทยา สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้บุคคลที่น่านับถือ มีความสามารถในการปรับตัว มีความกล้าหาญ อดทน เพียรพยายาม รอบคอบ มีความคิดริเริ่มดี วางตนเป็นกลาง และมีใจเป็นธรรม ตลอดจนมีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง เช่น จะสืบสวนเกี่ยวกับการทุจริตเรื่องเงิน ต้องมีผู้เชี่ยวชาญเรื่องการเงิน การบัญชี การพัสดุ เป็นผู้ร่วมสืบสวนอยู่ด้วย

การเตรียมการสืบสวน ศึกษาเรื่อง และวางแผน เตรียมสอบปากคำพยานบุคคล รวบรวมพยานเอกสาร พยานวัตถุ

การสอบปากคำและบันทึกถ้อยคำพยาน ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่เหมาะสม เช่น เป็นสถานที่ที่คนไม่พลุกพล่าน เงียบพอที่จะมีสมาธิ ไม่มีคนอื่นอยู่เพราะพยานอาจไม่กล้าให้ถ้อยคำต่อหน้าคนบางคน หรือให้ถ้อยคำที่จะเอาใจ คนบางคน การเลือกสถานที่อาจเลือกห้องผู้อำนวยการโรงเรียน ห้องสมุด เป็นต้น การจัดลำดับพยานบุคคล การเตรียมการล่วงหน้า สร้างบรรยากาศเป็นกันเองเพื่อสร้างความไว้วางใจ คุมประเด็นสอบถามให้ตรงประเด็น อาจจะถามนอกประเด็นบ้างแต่ในที่สุดต้องเป็นสิ่งที่ต้องการประเด็น ถ้าไปสืบสวนหลายคน คนหนึ่งเป็นคนถาม คนหนึ่งกำหนดถ้อยคำที่ต้องจดและให้อีกคนจดถ้อยคำแต่อาจเป็นไปได้ว่าคนที่กำหนดถ้อยคำที่ต้องจดจะเป็นคนคนเดียวกับคนจดถ้อยคำ ถ้าพบว่าพยานให้การขัดกัน ต้องซักถามให้ละเอียด อย่าใช้คำถามนำ คือ คำถามที่ต้องการคำตอบจากผู้ถูกถามว่าใช่หรือไม่ใช่เท่านั้น และใช้คำถามที่เข้าใจง่าย ๆ

ลักษณะของพยานที่ผู้สืบสวนต้องคำนึงถึงให้มาก คือ พยานไม่รู้เห็นเหตุการณ์ แต่พยายามที่จะบอกรู้เห็น พยานประเภทแค้นเคือง พยานขี้เหล้า พยานช่างพูด พยานเท็จเหล่านี้ต้องสังเกตให้ดี ซักถามให้ละเอียดกลับไปกลับมา ถ้าเป็นพยานเท็จ จะพูดเรื่องเดียวกันไม่เหมือนกัน เป็นต้น

การถามเพื่อเอาความจริงจากผู้ถูกกล่าวหา ไม่ต้องมุ่งหวังจะได้ความจริง เพราะมีกระบวนการที่จะพิสูจน์ความจริงในการสอบสวนอยู่แล้ว เพราะบางครั้งอาจไม่ใช่ผู้ถูกกล่าวหาก็ได้ เขาอาจถูกใส่ร้าย ต้องทำให้เป็นกลางต้องพยายามหาพยานอื่นมาประกอบ

การบันทึกถ้อยคำต้องใช้ภาษาง่าย ๆ หากเป็นภาษาถิ่นต้องบันทึกคำแปลความหมายที่เป็นภาษากลางไว้ด้วย เพราะผู้พิจารณาอาจแปลความหมายผิดเพี้ยน อ่านทบทวนคำให้การที่บันทึกให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังว่าถูกต้องตามที่ให้การหรือไม่ เมื่อมีการแก้ไข ตกเติมถ้อยคำพยาน ต้องให้ผู้ให้ถ้อยคำ และผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วยแต่ถ้าผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อก็ให้กรรมการสืบสวนบันทึกไว้ว่าผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ

ในกรณีการสอบปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็ก (อายุไม่เกิน ๑๘ ปีในวันที่ให้ถ้อยคำ) รวมทั้งผู้มีปัญหาในการสื่อสาร ให้นำกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๘ มาใช้โดยอนุโลม

กล่าวคือ ...ในการสอบปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็ก ให้สอบสวนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และให้มีข้าราชการครูที่เป็นกลางและเชื่อถือได้ และบุคคลที่เด็กร้องขอหรือไว้วางใจเข้าร่วมในการสอบสวน ปากคำนั้นด้วย หากผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กตั้งข้อรังเกียจข้าราชการครูดังกล่าวข้างต้นให้เปลี่ยนตัวบุคคลนั้น

ในกรณีผู้เสียหายหรือพยานเป็นคนหูหนวกหรือเป็นใบ้ หรือทั้งหูหนวกและเป็นใบ้ หรือมีความพิการทางกาย หรือไม่เข้าใจภาษาไทยและจำเป็นต้องใช้ล่าม ให้คณะกรรมการสอบสวนจัดหาล่ามที่เป็นกลางและเชื่อถือได้ให้แก่บุคคลดังกล่าว

การร้องเรียนเป็นบัตรสนเท่ห์

กรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยตามหนังสือร้องเรียน กล่าวโทษที่ไม่ระบุชื่อผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวโทษ ต้องปฏิบัติตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๖/ว ๒๑๘ เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการและการสอบสวน ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ ดังนี้ ข้อ ๑ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้รับเรื่องราวกล่าวโทษข้าราชการในเบื้องต้น ให้ถือเป็นความลับของทางราชการ หากเป็นบัตรสนเท่ห์ ให้พิจารณาเฉพาะรายชื่อที่ระบุหลักฐาน กรณีแวดล้อมปรากฏชัดแจ้ง ตลอดจนถึงพยานบุคคลแน่นอนเท่านั้น

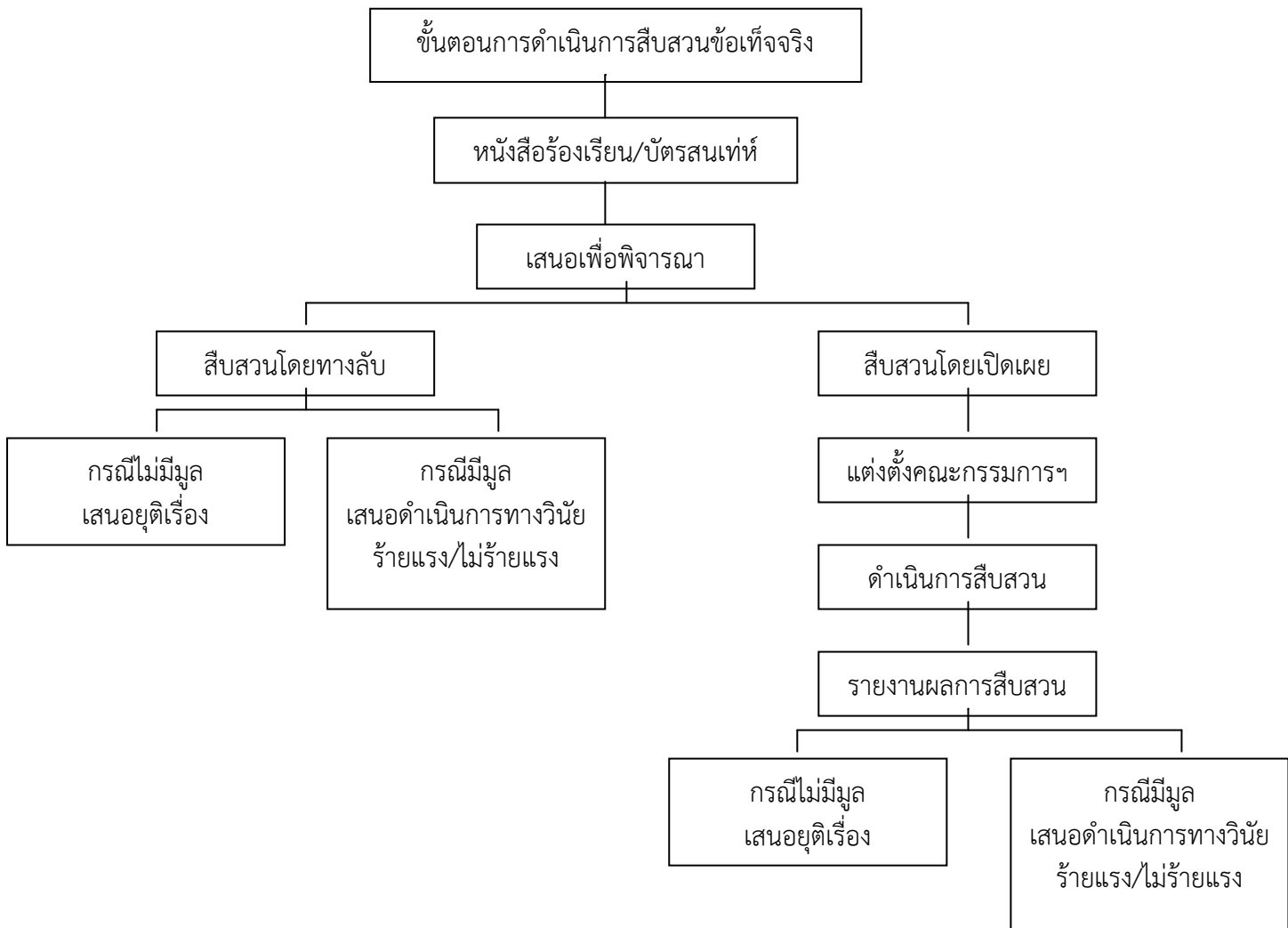
ขั้นตอนในการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง

๑. วิเคราะห์หนังสือร้องเรียน/กล่าวหา พิจารณาว่าจะดำเนินการสืบสวนโดยทางลับหรือเปิดเผย
๒. บันทึกเสนอให้ความเห็นว่าจะสืบสวนโดยทางลับหรือโดยเปิดเผย
๓. กรณีสืบสวนโดยทางลับ (ไม่มีมูลเสนออุทธรณ์เรื่อง, มีมูลเสนอดำเนินการทางวินัยร้ายแรง/ไม่ร้ายแรง ระดับความร้ายแรง/ไม่แรง ปรากฏตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม)
๔. กรณีสืบสวนโดยเปิดเผย ดังนี้

๔.๑ ผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง มาตรา ๙๕ วรรค ๔แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๔.๒ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงที่ได้รับแต่งตั้ง ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง

๔.๓ การรายงานผลการสืบสวน ต้องนำข้อเท็จจริงที่ได้จากการแสวงหาพยานหลักฐานต่าง ๆ มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงมีมูลตามข้อกล่าวหาหรือไม่ เมื่อพิจารณาซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานดังกล่าวแล้ว ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูล หรือการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็นความผิดทางวินัยก็เสนอให้ยุติเรื่อง หากมีมูลเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง หรือมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็เสนอผู้สั่งแต่งตั้งกรรมการสืบสวนพิจารณา เพื่อดำเนินการทางวินัยต่อไป

แบบฟอร์มที่ใช้ในการสืบสวนข้อเท็จจริงโดยเปิดเผย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โรงเรียน/สพ

ที่ ศธ/- วันที่

เรื่อง ร้องเรียน

เรียน ผู้อำนวยการสถานศึกษา/ผู้อำนวยการ สพพ.

ด้วยมีหนังสือร้องเรียน/บัตรสนเท่ห์ ร้องเรียนกล่าวหา.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....

ข้าราชการครู ตำแหน่ง.....โรงเรียน.....สพพ.....

กรณี.....(ระบุชื่อผู้กล่าวหา).....

ปรากฏรายละเอียดตามหนังสือร้องเรียน/บัตรสนเท่ห์ ดังแนบ)

งาน/กลุ่มงาน.....พิจารณาแล้วเห็นว่า หนังสือร้องเรียน/บัตรสนเท่ห์ฉบับนี้ได้อ้างพยานหลักฐาน กรณีแวดล้อมปรากฏชัดแจ้ง ตลอดจนอ้างพยานบุคคลที่สามารถนำสืบข้อเท็จจริงได้ตามมติ คณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๖/ว ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๑ ควรรับพิจารณาดำเนินการ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวประกอบการพิจารณา ควรแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

๑.(ระบุชื่อและตำแหน่ง).....เป็นประธานกรรมการ

๒.(ระบุชื่อและตำแหน่ง).....เป็นกรรมการ

๓.(ระบุชื่อและตำแหน่ง).....เป็นกรรมการและเลขานุการ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบโปรดลงนามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ดังแนบ

(.....)

.....

คำสั่ง.....(ระบุชื่อโรงเรียน/สพป.).....

ที่...../.....(เลข พ.ศ.....

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง

.....

ด้วยมีหนังสือร้องเรียน/บัตรสนเท่ห์ ร้องเรียนกล่าวหา.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....

ข้าราชการครู ตำแหน่ง.....โรงเรียน.....สพป.....

รับเงินเดือนในอันดับ.....ขั้น.....บาท มีพฤติการณ์ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับ.....

.....

ฉะนั้น เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวหาประกอบการพิจารณาดำเนินการ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

๑.(ระบุชื่อและตำแหน่ง).....เป็นประธานกรรมการ

๒.(ระบุชื่อและตำแหน่ง).....เป็นกรรมการ

๓.(ระบุชื่อและตำแหน่ง).....เป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงรีบดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็วและเสนอผลการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

(ลงชื่อ).....

(ระบุชื่อผู้สั่งแต่งตั้ง)

ตำแหน่ง.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสืบสวนมิได้ทำหรือให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการล่อลวง ชูเชิญ หรือ ให้สัญญาเพื่อจูงใจให้ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ และข้าพเจ้าได้ (ฟังบันทึกที่อ่านให้ฟัง/อ่านบันทึกถ้อยคำเองแล้ว) ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้าคณะกรรมการสืบสวน

(ลงชื่อ).....ผู้ให้ถ้อยคำ
(.....)

(ลงชื่อ).....ผู้บันทึกถ้อยคำ
(.....)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า.....ให้ถ้อยคำและลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า

(ลงชื่อ).....ประธานคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง
(.....)

(ลงชื่อ).....กรรมการ
(.....)

(ลงชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

เรื่อง สืบสวนข้อเท็จจริง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ด้วยโรงเรียน/สพป.ได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา กรณีมีผู้ร้องเรียนกล่าวหาท่านเสร็จสิ้นแล้ว จึงแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาให้ท่านทราบ ดังนี้

๑. ข้อกล่าวหา

๑)

๒)

๓)

๒. สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

๑) พยานบุคคล จำนวน.....คน ให้ถ้อยคำสรุปความได้ดังนี้

.....
.....

๒) พยานเอกสาร จำนวน.....รายการ ดังนี้

๑)

๒)

๓)

ข้าพเจ้า.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาและได้รับบันทึกนี้ ๑ ฉบับไว้แล้ว เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

(ลงชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหา
(.....)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ให้ถ้อยคำ
และลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า

(ลงชื่อ).....ประธานกรรมการ
(.....)

(ลงชื่อ).....กรรมการ
(.....)

(ลงชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

หมายเหตุ : ๑. บุคคลตามข้อ ๑๑ ข้อ ๒๘ วรรคสอง และวรรคสาม ตาม กฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการสอบสวน
พิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ หมายถึงบุคคลดังนี้

ข้อ ๑๑ ในการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาของ
ตน เข้ามาร่วมฟังการสอบสวนได้ แต่จะให้ถ้อยคำหรือตอบคำถามแทนผู้ถูกกล่าวหา หรือเสนอความเห็นใด
แก่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้

ข้อ ๒๘ วรรคสอง ในการสอบปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็ก ให้สอบสวนในสถานที่
ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและให้มีข้าราชการครูที่เป็นกลางและเชื่อถือได้ และบุคคลที่เด็กร้องขอหรือไว้วางใจเข้า
ร่วมในการสอบปากคำนั้นด้วย หากผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กตั้งข้อรังเกียจข้าราชการครูดังกล่าวข้างต้น
ให้เปลี่ยนตัวบุคคลนั้น

ข้อ ๒๘ วรรคสาม ในกรณีผู้เสียหายหรือพยานเป็นคนหูหนวกหรือเป็นใบ้ หรือทั้งหูหนวกและใบ้
หรือมีความพิการทางกาย หรือไม่เข้าใจภาษาไทยและจำเป็นต้องใช้ล่าม ให้คณะกรรมการสอบสวนจัดหาล่าม
ที่เป็นกลางและเชื่อถือได้ให้แก่บุคคลดังกล่าว

๒. ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาให้บันทึกถ้อยคำ
รับสารภาพ รวมทั้งเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย

๓. การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาต้องมีกรรมการสอบสวนร่วมสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของ
จำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้น
ด้วย

๔. ถ้าผู้บันทึกถ้อยคำเป็นกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ช่วยเลขานุการ ให้ผู้บันทึก
ถ้อยคำลงลายมือชื่อทั้งในฐานะผู้บันทึกถ้อยคำและผู้รับรองการให้ถ้อยคำและลายมือชื่อบุคคลตามข้อ ๑๑
และข้อ ๒๘

รายงานการสืบสวนข้อเท็จจริง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง การสืบสวนข้อเท็จจริง

เรียนผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง).....

ตามที่.....(โรงเรียน/สพป.)...ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่ง...../.....
ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ..... เพื่อสืบสวนข้อเท็จจริงกรณี.....(ชื่อผู้ถูกล่าวหา).....
ข้าราชการ.....ตำแหน่ง.....โรงเรียน.....อำเภอ.....สพป.
ถูกร้องเรียนกล่าวหาว่า.....(ระบุเรื่องที่กล่าวหา ถ้าหากมีหลายเรื่องให้ระบุทุกเรื่องตามคำสั่ง
แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวน) นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงเรียบร้อยแล้ว จึงขอเสนอ
รายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อการพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. มูลกรณีเรื่องนี้ปรากฏขึ้นเนื่องจาก.....(มีผู้ร้องเรียนหรือมีผู้รายงานว่าอย่างไร).....

๒. คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องโดยตรวจสอบพยานเอกสาร
และสอบปากคำพยานบุคคล จำนวน.....ปาก สรุปข้อเท็จจริงได้ว่า.....
(สรุปข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นตามที่ได้จากการสืบข้อเท็จจริง).....

๓. คณะกรรมการสืบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและให้
โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาแล้ว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....
ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา / ให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหา.....(สรุปตามประเด็นที่สำคัญมีว่าอย่างไร).....

๔. การพิจารณาโทษและความเห็น

คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า.....
(กำหนดประเด็นและวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่รับฟัง
หักล้าง ข้อกล่าวหาได้และเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไร หรือไม่ หากรับฟังไม่ได้ว่ากระทำความผิด
ให้เสนอความเห็นยุติเรื่อง และหากปรากฏว่ามีการกระทำความผิด ให้พิจารณาว่าการกระทำความผิดนั้น เป็นการ
กระทำความผิดอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง ให้เสนอความเห็นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง
เพื่อประกอบการพิจารณา ดำเนินการทางวินัยต่อไป)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ขอเสนอสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงมาเพื่อโปรดพิจารณา
ดำเนินการต่อไป

(ลงชื่อ).....ประธานกรรมการ
(.....)

(ลงชื่อ).....กรรมการ
(.....)

(ลงชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

การดำเนินการทางวินัย

การดำเนินการทางวินัย เป็นหลักการสำคัญของการบริหารงานบุคคลภาครัฐที่ผู้บังคับบัญชาหรือองค์กรผู้ใช้อำนาจจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งมีขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจนโดยกฎหมายได้กำหนดลำดับขั้นตอนการดำเนินการไว้ในลักษณะของกระบวนการทางนิติธรรม (Judicial Due Process) สำหรับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นบทบัญญัติหลัก

ความหมาย

การดำเนินการทางวินัย หมายถึง กระบวนการและขั้นตอนการดำเนินการในการลงโทษข้าราชการ ซึ่งเป็นกระบวนการตามกฎหมายที่จะต้องกระทำ เมื่อข้าราชการมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ได้แก่

๑. การตั้งเรื่องกล่าวหา
๒. การสืบสวนหรือการสอบสวน
๓. การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ
๔. การลงโทษหรืองดโทษ
๕. การดำเนินการในระหว่างดำเนินการทางวินัย เช่น ให้พักราชการ หรือให้ออกจากราชการ

ไว้ก่อน

จุดมุ่งหมายของการดำเนินการทางวินัยก็เพื่อให้การลงโทษข้าราชการเป็นไปโดยถูกต้องเหมาะสมตามกระบวนการทางนิติธรรม โดยที่คำสั่งลงโทษทางวินัยเป็นคำสั่งทางปกครอง ขั้นตอนการดำเนินการและการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทางวินัย จึงต้องเป็นไปตามหลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครอง

โดยที่มาตรา ๙๕ วรรคห้า บัญญัติว่า “เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือ กรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐานให้ผู้บังคับบัญชาสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า ผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยจึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที”

มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยมิชักช้า และในการสอบสวนจะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหามีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา”

จากบทบัญญัติทั้ง ๒ มาตราดังกล่าว อาจเห็นได้ว่า ในการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการ สืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นก่อนว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผลของการสืบสวนปรากฏว่า

เป็นกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้นั้นกระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชา จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยต่อไปได้

ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัย

การตั้งเรื่องกล่าวหา

“การตั้งเรื่องกล่าวหา” เป็นการตั้งเรื่องดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย มาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยไม่ชักช้า

ผู้ตั้งเรื่องกล่าวหาคือผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา กรณีที่เป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชา ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ เป็นผู้มีอำนาจ สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน สำหรับกรณีที่เป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น คือ ผู้อำนวยการสถานศึกษา สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนได้ทุกคนในฐานะผู้บังคับบัญชา เว้นแต่กรณีที่เป็นการช่วยปฏิบัติราชการจะมีเพียงอำนาจการบังคับบัญชา แต่ไม่มีอำนาจดำเนินการ ทางวินัยหรือสั่งลงโทษ กรณีเช่นนี้จะต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดเป็นผู้ดำเนินการ

“เรื่องที่ถูกกล่าวหา” หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมแห่งการกระทำที่กล่าวอ้างว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย การตั้งเรื่องกล่าวหานี้เป็นขั้นตอนที่จำเป็นไม่ว่าจะเป็นการตีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงก็ตาม กฎหมายกำหนดให้ต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยในเรื่องใด เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาารู้ตัวและมีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้

“เรื่องที่ถูกกล่าวหา” นั้น ไม่ใช่กรณีความผิดหรือฐานความผิด แต่เป็นเรื่องราวหรือ การกระทำที่กล่าวอ้างว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิด ดังนั้น ในการตั้งเรื่องกล่าวหาในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จึงควรระบุแต่เพียงเรื่องราวหรือการกระทำที่กล่าวอ้างว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดเท่านั้นไม่ควรระบุกรณีความผิดหรือฐานความผิด การระบุกรณีความผิดหรือฐานความผิดนั้น ควรปล่อยให้เป็นเรื่องของคณะกรรมการสอบสวนและผู้มีอำนาจพิจารณาโทษ ที่จะพิจารณาปรับบทความผิด ภายหลังจากได้สอบสวนพิจารณาข้อเท็จจริงแล้ว ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไปกำหนดกรณีความผิดหรือฐานความผิดไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเสียแต่แรกอาจกลายเป็นการจำกัดขอบเขตของการสอบสวนให้อยู่เฉพาะในกรณีความผิด หรือฐานความผิดที่กำหนดไว้ถ้าพบการกระทำผิดที่เกินกว่านั้นจะเกิดปัญหาว่าเป็นการสอบสวนเรื่องอื่น หรือพิจารณาลงโทษในเรื่องอื่น ฉะนั้น คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจึงควรระบุแต่เพียงเรื่องราวหรือการกระทำที่กล่าวอ้างว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิด โดยไม่ระบุกรณีความผิดหรือฐานความผิด เมื่อสอบสวนแล้วคณะกรรมการสอบสวนและผู้มีอำนาจพิจารณาโทษจึงจะพิจารณาจากผลการสอบสวนว่าเรื่องที่ถูกกล่าวหา นั้น ฟังข้อเท็จจริงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องนั้นอย่างไร แล้วปรับบทไปตามความผิดกรณีนั้น ตามมาตรานั้น

แนวทางในการตั้งเรื่องกล่าวหาอาจกระทำได้ ดังนี้

๑. ควรตั้งให้กว้างไว้ เพียงเพื่อให้รู้ว่าผู้ถูกกล่าวหาทำอะไรที่เป็นความผิด
๒. ไม่ควรเอากรณีความผิดหรือฐานความผิด หรือมาตราความผิด ไปเป็นเรื่องกล่าวหาเพราะจะทำให้เรื่องที่ถูกกล่าวหาถูกจำกัดไว้ในวงแคบ

การสอบสวน

การสอบสวน คือ การรวบรวมพยานหลักฐาน และการดำเนินการทั้งหลายอื่นเพื่อจะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ หรือพิสูจน์เกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหา เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรม และเพื่อที่จะพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยจริงหรือไม่ ถ้ากระทำความผิดจริงก็จะได้ลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยนั้น การสอบสวนทางวินัย เป็นการดำเนินการเพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของบุคคล จึงต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นกระบวนการดำเนินการทางวินัยขั้นต้น ที่จัดให้มีขึ้นเพื่อเป็นหลักประกันแก่ข้าราชการให้เกิดความมั่นใจว่าจะได้รับความคุ้มครองและความเป็นธรรมในการสอบสวน (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๒๘/๒๕๔๗ (ประชุมใหญ่))

ประเภทของการสอบสวน

การสอบสวนทางวินัย แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๑) การสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง
- ๒) การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง

การสอบสวนทั้ง ๒ ประเภท มีลักษณะดังนี้

๑) การสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙๘ และกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาต้องมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยแต่งตั้งจากข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาหรือข้าราชการฝ่ายพลเรือน จำนวนอย่างน้อย ๓ คน ประกอบด้วย ประธานกรรมการและกรรมการสอบสวน อย่างน้อยอีก ๒ คน ให้กรรมการสอบสวนคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ในกรณีจำเป็นจะให้ผู้ช่วย เลขานุการด้วยก็ได้ สำหรับวิธีการสอบสวนให้นำขั้นตอนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมาใช้โดยอนุโลม กำหนดระยะเวลาดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน อาจขอขยายระยะเวลาดำเนินการได้ตามความจำเป็น แต่ไม่เกิน ๓๐ วัน

๒) การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเช่นเดียวกัน สำหรับการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ประธานกรรมการต้องดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา สำหรับตำแหน่งที่มีวิทยฐานะ ประธานต้องมีวิทยฐานะไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา โดยกรรมการสอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการศึกษาอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัยอย่างน้อย ๑ คน และแม้ภายหลังประธานจะดำรงตำแหน่งหรือมีวิทยฐานะต่ำกว่า หรือเทียบได้ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา ก็ไม่กระทบถึงการได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ และต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วย การสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วัน และอาจขอขยายระยะเวลาดำเนินการได้ตามความจำเป็น ครั้งละไม่เกิน ๖๐ วัน และถ้าไม่แล้วเสร็จภายใน ๒๔๐ วัน ต้องรายงาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา/อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง เพื่อติดตามเร่งรัดการดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

ข้อยกเว้น

มาตรา ๙๘ วรรคท้าย บัญญัติว่า “ในกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้” กรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ กำหนดไว้ดังนี้

ก. การกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงที่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ได้แก่

(๑) กระทำความผิดอาญาจนต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้นั้นกระทำความผิด และผู้บังคับบัญชาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษานั้นได้ความประจักษ์ชัดแล้ว

(๒) กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวน ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ

ข. การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ได้แก่

(๑) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้ลงโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๑๕ วัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

(๓) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อ ผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ

หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน

การสอบสวนเป็นกระบวนการที่ต้องทำตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนด กล่าวคือ ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยไม่ชักช้า และต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มี ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้ออกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา และในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและการให้ปากคำของผู้ถูกกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาเข้าฟังการชี้แจงหรือให้ปากคำของตนได้ และประการสำคัญต้องดำเนินการสอบสวนตามกระบวนการที่กำหนด ตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน ดังนี้

๑) ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แยกเป็น

ก) กรณีวินัยไม่ร้ายแรง คือ ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ได้แก่

(๑) ผู้อำนวยการสถานศึกษา หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้กระทำผิดวินัย

(๒) ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้กระทำผิดวินัย

(๓) นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง เลขาธิการ อธิบดีหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าหรืออธิการบดีหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้กระทำผิดวินัย

ข) กรณีวินัยร้ายแรง ได้แก่

(๑) ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓

(๒) ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ ในลำดับชั้นสูงกว่าของผู้ถูกกล่าวหาคนหนึ่งคนใด ในกรณีที่กระทำผิดวินัยร่วมกันหลายคน (มาตรา ๙๘ วรรคสอง)

(๓) ผู้บังคับบัญชาของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ ระดับเหนือขึ้นไป (มาตรา ๑๐๐ วรรคหก)

(๔) ผู้บังคับบัญชาผู้ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัย (มาตรา ๑๐๔ (๑))

(๕) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด นายกรัฐมนตรี (มาตรา ๙๘ วรรคห้า)

(๖) ก.ค.ศ. (มาตรา ๑๐๕)

๒) องค์ประกอบและคุณสมบัติของคณะกรรมการสอบสวน

ตามกฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ.๒๕๕๐ ข้อ ๓ กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนประกอบด้วย ประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่า ผู้ถูกกล่าวหา สำหรับตำแหน่งที่มีวิทยฐานะ ประธานต้องดำรงตำแหน่งและมีวิทยฐานะไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีก ๒ คน โดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ในกรณีจำเป็นจะให้มีผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้ และต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัย อย่างน้อยหนึ่งคนเป็นกรรมการสอบสวน สรุปคือ คณะกรรมการต้องมี (๑) อย่างน้อย ๓ คน (๒) เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา/ข้าราชการฝ่ายพลเรือน (๓) ประธานต้องดำรงตำแหน่ง/วิทยฐานะไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา (๔) ในคณะกรรมการต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัย เป็นกรรมการสอบสวนอย่างน้อย ๑ คน

คำว่า “ผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัย” หมายถึง ผู้ที่เคยเป็นกรรมการสอบสวนหรือเป็นเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

๓) คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ต้องระบุ

(๑) เป็นคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง

(๒) ชื่อและตำแหน่ง/วิทยฐานะของผู้ถูกกล่าวหา

(๓) เรื่องที่กล่าวหา

(๔) ชื่อและตำแหน่ง/วิทยฐานะของคณะกรรมการสอบสวน

เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้ต้องตั้งกรรมการสอบสวนทั้งวินัยไม่ร้ายแรงและอย่างร้ายแรง จึงควรระบุให้ชัดเจนว่าเป็นเรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงหรืออย่างร้ายแรง เพราะกฎสอบสวนเป็นฉบับเดียวกัน และต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน

ครูฯ

คำสั่ง.....(ชื่อหน่วยงานที่ออกคำสั่ง).....

ที่...../.....(เลข พ.ศ.)

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง

ด้วย.....(ระบุชื่อผู้ถูกลงโทษ).....ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
ตำแหน่ง/วิทยฐานะ.....(ชื่อหน่วยงานการศึกษา).....สังกัด.....
 มีกรณีถูกลงโทษว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรงในเรื่อง.....

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง/วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ
 บุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสอบสวนผู้ถูกลงโทษในเรื่อง
 ดังกล่าว ประกอบด้วยบุคคล ดังต่อไปนี้

.....(ระบุชื่อและตำแหน่ง/วิทยฐานะ).....เป็นประธานกรรมการ

.....(ระบุชื่อและตำแหน่ง/วิทยฐานะ).....เป็นกรรมการ

ฯลฯ

.....(ระบุชื่อและตำแหน่ง/วิทยฐานะ).....เป็นกรรมการและเลขานุการ

.....(ระบุชื่อและตำแหน่ง/วิทยฐานะ).....เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามหลักเกณฑ์และวิธีการ
 ที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว แล้วเสนอสำนวนการสอบสวนมาเพื่อพิจารณา
 ดำเนินการต่อไป

ในการสอบสวนถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีมีมูลว่าผู้ถูกลงโทษกระทำความผิดวินัยในเรื่อง
 อื่นนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในคำสั่งนี้ หรือกรณีที่มีการสอบสวนพาดพิงไปถึงข้าราชการครูและบุคลากรทางการ
 ศึกษาผู้อื่น และคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาในเบื้องต้นแล้วเห็นว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการ
 ศึกษาผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นอยู่ด้วย ให้ประธานกรรมการรายงานมาโดยเร็ว

อนึ่ง ถ้าผู้ถูกลงโทษประสงค์จะร้องทุกข์คำสั่งนี้ ให้ร้องทุกข์ต่อ (อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา/
 อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง/ก.ค.ศ.) ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

สั่ง ณ วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

.....(ลายมือชื่อ).....ผู้สั่ง

(.....)

.....ตำแหน่ง/วิทยฐานะ.....

หมายเหตุ ๑. ในกรณีจำเป็นจะให้มิให้ผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

๒. ข้อความใดที่ไม่ใช่ให้ตัดออก

๔) การแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาและคณะกรรมการสอบสวนทราบ

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) แจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบภายใน ๓ วันทำการ นับแต่วันที่มีคำสั่ง โดยให้ ผู้ถูกกล่าวหา ลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน ในการนี้ให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับด้วย ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบได้หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับทราบคำสั่งให้ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหาตามที่อยู่ที่ปรากฏหลักฐานของทางราชการ เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

(๒) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานและกรรมการรับทราบภายใน ๓ วันทำการ นับแต่วันที่มีคำสั่ง พร้อมทั้งส่งเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้ประธานกรรมการและให้ลงลายมือชื่อ และวัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

๕) สิทธิของผู้ถูกกล่าวหา

(๑) ในการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธินำทนายความหรือ ที่ปรึกษาของตน เข้าร่วมฟังการสอบสวนได้ แต่จะให้ถ้อยคำหรือตอบคำถามแทนผู้ถูกกล่าวหาหรือเสนอความเห็นอย่างไรไม่ได้ (ข้อ ๑๑)

(๒) จะนำเหตุแห่งการถูกสอบสวนมาเป็นข้ออ้างในการดำเนินการใดให้กระทบต่อสิทธิของผู้ถูกสอบสวนไม่ได้ (ข้อ ๗) **ยกเว้น** ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

(๓) มีสิทธิคัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือกรรมการสอบสวน (ข้อ ๘)

(๔) มีสิทธิขอทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ (ข้อ ๑๐)

- มีสิทธิที่จะได้รับโอกาสในการโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนต่อคณะกรรมการสอบสวน

- มีสิทธิขอตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้ง ชี้แจง หรือป้องกันสิทธิของตน

- ในการอ้างพยานแก้ข้อกล่าวหา มีสิทธินำพยานหลักฐานมาเองหรือ อ้างพยานหลักฐานแล้วขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้

ข้อยกเว้น

- จะทำให้ระยะเวลาที่กฎหมาย หรือกฎ ก.ค.ศ. กำหนดต้องล่าช้าออกไป (ข้อ ๑๐)

- กรณีที่ปรากฏโดยสภาพที่เห็นได้ชัดว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้

(๕) มีสิทธิที่จะได้รับการแจ้งสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหา ก่อนการสอบปากคำจากคณะกรรมการสอบสวน

(๖) มีสิทธิที่จะได้รับคำแนะนำจากคณะกรรมการสอบสวนที่คำขอ / คำชี้แจง มีข้อบกพร่อง อ่านไม่เข้าใจ หรือผิดพลาด

(๗) เมื่อมีการอ้างพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิด มีสิทธิขอตรวจดูต้นฉบับหรือพยานหลักฐาน และถ้าต้องการสำเนามีสิทธิได้รับสำเนาตามที่คณะกรรมการฯ เห็นสมควร

(๘) มีสิทธิได้รับการแจ้งข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ว่ากระทำผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มี

(๙) มีสิทธิที่จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือภายในเวลา ๑๕ วัน

- มีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวน

(๑๐) ก่อนคณะกรรมการสอบสวนจะเสนอสำนวนการสอบสวน หากมีเหตุผลอันสมควรผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมให้ถ้อยคำ/ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา/นำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติม (ผู้ถูกกล่าวหา ร้องขอ)

(๑๑) ในการสอบปากคำ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองไม่ให้ถูกขู่เข็ญ หลอกลวงให้คำมั่น สัญญา จูงใจ หรือกระทำการโดยมิชอบด้วยประการใดๆ หรือกระทำให้อับใจ หรือใช้กลอุบาย เพื่อป้องกันมิให้ บุคคลใดให้ถ้อยคำหรือไม่ให้ถ้อยคำ

(๑๒) มีสิทธิที่จะกล่าวอ้างมิให้รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๑๓) กรณีการสอบสวนที่มีขอบและบกพร่อง และผู้มีอำนาจสั่งให้คณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการให้ถูกต้อง ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิที่จะชี้แจงให้ถ้อยคำ และนำสืบแก้ข้อกล่าวหา

๖) การคัดค้านกรรมการสอบสวน

การคัดค้านกรรมการสอบสวนต้องมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (ข้อ ๘)

(๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการในเรื่องที่กล่าวหา

(๒) มีประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน

(๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ถูกกล่าวหา

(๔) เป็นผู้กล่าวหา หรือเป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดา หรือ ร่วมบิดาหรือมารดา เป็นลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายใน ๓ ชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพัน ทางแต่งงานนับได้เพียง ๒ ชั้น ของผู้ถูกกล่าวหา

(๕) เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ของผู้กล่าวหา

(๖) มีเหตุอื่นซึ่งอาจทำให้การสอบสวนเสียความเป็นธรรม

วิธีการคัดค้าน

(๑) ทำเป็นหนังสือแสดงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านว่าจะทำให้การ สอบสวนไม่ได้ความจริง และความยุติธรรมอย่างไร

(๒) ยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

(๓) ให้ยื่นภายใน ๗ วัน นับแต่วันทราบคำสั่งหรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้าน

การส่งคำคัดค้าน

ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องพิจารณาสั่งการ ดังนี้

(๑) ต้องส่งคำคัดค้านให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือคัดค้าน

(๒) รีบแจ้งให้ผู้ถูกคัดค้านทราบและให้หยุดการสอบสวนไว้ก่อน แล้วส่งเรื่องให้ประธานกรรมการ สอบสวนรวมไว้ในสำนวน

(๓) ถ้าเห็นว่าการคัดค้านนั้นไม่มีเหตุผลอันควรรับฟัง ให้ส่งยกคำคัดค้าน การสั่ง ยกคำคัดค้านให้ เป็นที่สุด

(๔) ถ้าเห็นว่าการคัดค้านนั้นมีเหตุอันควรรับฟัง ก็ให้สั่งให้ผู้ที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็น กรรมการสอบสวน

(๕) เมื่อส่งคำคัดค้านแล้วต้องรีบแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และส่งเรื่องให้ประธานกรรมการ สอบสวนรวมไว้ในสำนวน

(๖) ถ้าไม่ได้ส่งคำคัดค้านภายในกำหนดเวลา ให้ถือว่ากรรมการผู้ที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็น กรรมการสอบสวน และให้ประธานกรรมการรายงานผู้สั่งตั้งเพื่อสั่งตั้งกรรมการใหม่แทน

การที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งให้ผู้ที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นคณะกรรมการสอบสวนไม่กระทบกระเทือนถึงการสอบสวนที่ผู้สั่งนั้นได้ร่วมดำเนินการไปแล้ว

๗) การคัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ผู้ถูกกล่าวหาสิทธิคัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ ๙) ดังนี้

(๑) มีเหตุคัดค้านตามข้อ ๘

(๒) คัดค้านภายใน ๗ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง

(๓) ยื่นต่อผู้บังคับบัญชาเหนือผู้สั่งขึ้นไป ๑ ชั้น

(๔) ผู้บังคับบัญชาเหนือผู้สั่งต้องพิจารณาสั่งการภายใน ๑๕ วัน

(๕) ถ้าเห็นว่าการคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน พ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวน ตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ รวมทั้งการพิจารณาสั่งการตามผลการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้ว และให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้น หรือผู้ได้รับมอบหมายมีอำนาจพิจารณาสั่งการแทน

(๖) ถ้าเห็นว่าการคัดค้านไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังได้ ให้ยกการคัดค้านนั้น ทั้งนี้ การสั่งยกการคัดค้านให้เป็นที่สุด

(๗) ในกรณีที่ผู้พิจารณาการคัดค้านไม่พิจารณาสั่งการภายใน ๑๕ วัน ให้ถือว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวน ตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ รวมทั้งการพิจารณาสั่งการตามผลการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้ว

(๘) เมื่อวินิจฉัยสั่งการอย่างใดแล้วให้แจ้งผู้ถูกกล่าวหาทราบ และส่งเรื่องให้ประธานกรรมการรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน

อนึ่ง การคัดค้านกรรมการสอบสวน และการคัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ด้วยเหตุตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง แห่ง กฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องต้องดูแลระมัดระวังให้ผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งการภายในเวลาตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อมิให้การส่งลงโทษหรือการสั่งการใดๆ เป็นการสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือต้องเสียไป

๘) กรรมการสอบสวนรายงานเหตุอันอาจถูกคัดค้าน

กรรมการสอบสวนคนใดเห็นว่าตนเองมีเหตุอันอาจถูกคัดค้าน ต้องดำเนินการดังนี้ (ข้อ ๑๙)

(๑) รายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

(๒) ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องส่งคำรายงานทำนองเดียวกับการส่งคำคัดค้านโดยอนุโลม

๙) การเปลี่ยนแปลงกรรมการ

เมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าเหตุ อันควรหรือจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยน เพิ่ม หรือลดจำนวนผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนให้ดำเนินการได้โดยให้แสดงเหตุแห่งการสั่งนั้นไว้ด้วย โดยให้ดำเนินการตามข้อ ๓ เกี่ยวกับองค์ประกอบและคุณสมบัติของกรรมการสอบสวน ตามกฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงกรรมการดังกล่าวไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว (ข้อ ๖)

๑๐) อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวน

ตามมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้บัญญัติให้กรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของกรรมการสอบสวน และโดยเฉพาะให้มีอำนาจดังต่อไปนี้ด้วย คือ

(๑) เรียกให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือห้างหุ้นส่วนบริษัท ชี้แจงข้อเท็จจริง ส่งเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ส่งผู้แทนหรือบุคคลในสังกัดมาชี้แจง หรือให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(๒) เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใดๆ มาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

การที่กฎหมายบัญญัติให้กรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาก็เพื่อให้ความคุ้มครองกรรมการสอบสวนและให้กรรมการสอบสวนมีความรับผิดชอบ เช่น ถ้าใครประทุษร้ายต่อกรรมการสอบสวนก็มีความผิดเหตุฐานประทุษร้ายต่อเจ้าพนักงาน ถ้ากรรมการสอบสวนรับสินบนก็มีความผิดฐานเจ้าพนักงานรับสินบน ส่วนการที่กฎหมายบัญญัติให้กรรมการสอบสวนมีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของกรรมการสอบสวนนั้น หมายความว่า ให้กรรมการสอบสวนมีอำนาจในการสอบสวน ในการเรียกบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานได้ แต่ไม่มีอำนาจจับกุม

หน้าที่ของกรรมการสอบสวน กรรมการสอบสวนมีหน้าที่ต้องมาประชุมโดยสม่ำเสมอ และช่วยกันค้นหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหา และดูแลให้เกิดความยุติธรรม ฉะนั้น กรรมการสอบสวนต้องมีความเป็นกลาง (คำพิพากษาศาลปกครองกลาง ที่ ๘๖๕/๒๕๔๗)

หน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวน ต้องการทำการสอบสวนข้อเท็จจริง บันทึกปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานบุคคล ตลอดจนแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐาน และรายละเอียดของพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาเพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้บังเกิดความยุติธรรมตลอดการสอบสวน ในการนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา และให้คณะกรรมการสอบสวนจัดทำบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนไว้ด้วยทุกครั้ง

สรุปอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวน

- (๑) สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ.
- (๒) แสวงหาความจริง และรวบรวมพยานหลักฐานทุกอย่างในเรื่องที่กล่าวหา
- (๓) ดำเนินกระบวนการพิจารณาให้เป็นไปโดยรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรม
- (๔) ใช้ดุลพินิจอย่างอิสระ เป็นกลาง และไม่มีอคติอย่างใด ๆ
- (๕) เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา
- (๖) ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยข้อเท็จจริง / มีความเห็นในการลงโทษ
- (๗) รวบรวมประวัติความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหา
- (๘) จัดทำบันทึกประจำวัน
- (๙) แจ้งสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหา
- (๑๐) ให้คำแนะนำผู้ถูกกล่าวหา ผู้กล่าวหา หรือพยานที่ยื่นคำขอ หรือคำชี้แจงบกพร่องหรือ

ผิดหลง

- (๑๑) เรียกให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยราชการ ฯลฯ ส่งเอกสารหลักฐาน/ผู้แทนมาชี้แจง
- (๑๒) เรียกผู้ถูกกล่าวหา/บุคคลใดๆ มาชี้แจง ให้ถ้อยคำ ส่งเอกสารหลักฐาน
- (๑๓) รับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของผู้ถูกกล่าวหา พยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ

(๑๔) ขอข้อเท็จจริงหรือความเห็นจากคู่กรณี พยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ ทั้งที่เป็นคุณและเป็นโทษ แก่ผู้ถูกกล่าวหา

(๑๕) ขอให้ผู้ครอบครองเอกสารส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง

(๑๖) ออกไปตรวจสถานที่

(๑๗) ดำเนินการประชุม และจัดทำรายงานการประชุม

๑๑) การประชุม

เรื่องที่ต้องประชุม

ก. เพื่อพิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวน (ข้อ ๑๖)

ข. เพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหา ได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร เป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือไม่ อย่างไร (ข้อ ๒๔)

ค. เพื่อพิจารณาลงมติว่า (ข้อ ๓๘)

- ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าไม่ผิดให้มีความเห็นยุติเรื่อง ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด

- หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการหรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ อย่างไร

- มีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะรับฟังลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๒ หรือไม่ อย่างไร

- เรื่องอื่น ๆ ที่ควรนำเข้าประชุม เช่น เมื่อสอบสวนแล้ว เห็นควรสอบสวนเพิ่มเติม,งดการสอบสวนพยานที่ไม่มาหรือมาแต่ไม่ยอมให้ถ้อยคำ,งดการสอบสวนพยานที่ทำให้ล่าช้าหรือไม่ใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ, การส่งประเด็นไปสอบสวนพยานต่างท้องที่, ใช้คำพิพากษาเป็นพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา, เรื่องที่คณะกรรมการเห็นสมควร

องค์คณะในการประชุม

ก. ต้องมีประธานอยู่ร่วมประชุมด้วย ถ้าประธานไม่สามารถเข้าประชุมได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานแทน

ข. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมด เว้นแต่การประชุมต่อไป ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมด คือ

- การประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดในกรณีใด หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ อย่างไร

- การประชุมปรึกษาหลังจากรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เสร็จเพื่อพิจารณามีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ อย่างไร หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๒ หรือไม่ อย่างไร

ค. การลงมติของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันก็ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

บันทึกรายงานการประชุม

คณะกรรมการสอบสวนต้องทำบันทึกรายงานการประชุมไว้ด้วยทุกครั้ง รวมไว้ในสำนวนการสอบสวน เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมตามข้อ ๑๖, ๒๔ และข้อ ๓๘ จริง และเพื่อให้มีหลักฐานไว้ใช้ยืนยันอ้างอิงได้ถ้ามีการตรวจสอบ

๑๒) ลำดับขั้นตอนการสอบสวน มีขั้นตอนสำคัญ ดังนี้

- (๑) กำหนดแนวทางการสอบสวน
- (๒) การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา และสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่ารับสารภาพหรือปฏิเสธ
- (๓) การรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหา
- (๔) การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ ผู้ถูกกล่าวหาทราบ
- (๕) การสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานของผู้ถูกกล่าวหา
- (๖) การประชุมพิจารณาลงมติ
- (๗) การทำรายงานการสอบสวน

๑๓) หน้าที่ของประธานเมื่อได้รับแจ้งคำสั่ง

เมื่อประธานกรรมการรับเรื่องที่กล่าวหาทั้งหมดจากผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ต้องบันทึกวันรับทราบคำสั่งไว้เป็นหลักฐาน แล้วรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหา รวมทั้งข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ได้จากการสืบสวน หรือสอบสวนเบื้องต้นทั้งหมดเท่าที่มีก่อนเริ่มทำการสอบสวน ซึ่งได้แก่ เอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการตั้งเรื่องกล่าวหา คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หลักฐานการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ได้จากการสืบสวนหรือจากการสอบสวนเบื้องต้น ศึกษาลำดับขั้นตอนการสอบสวนและข้อมูลอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการสอบสวนต่อไป ต่อจากนั้นประธานกรรมการจะต้องดำเนินการประชุมคณะกรรมการสอบสวน เพื่อพิจารณาเรื่องที่กล่าวหาว่ามีข้อกล่าวหาอย่างไร เป็นความผิดวินัย ร้ายแรง หรือไม่ร้ายแรงตามมาตราใด มีองค์ประกอบความผิดอย่างไร และวางแนวทางการสอบสวนค้นหาข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน ตลอดจนรายละเอียดของพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหา และองค์ประกอบความผิดตามข้อกล่าวหา เพื่อให้การสอบสวนได้ความจริงและความยุติธรรมให้แล้วเสร็จโดยเร็ว (ข้อ ๑๖)

๑๔) การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา

ข้อกล่าวหา หมายถึง รายละเอียดแห่งการกระทำหรือพฤติการณ์แห่งการกระทำที่กล่าวอ้างว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย ข้อกล่าวหาจะต้องอยู่ในกรอบของเรื่องที่กล่าวหา โดยอธิบายเรื่องที่กล่าวหาให้ชัดเจนขึ้นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการใด ที่ไหน เมื่อใด และอย่างไร การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวน ที่จะต้องดำเนินการหลังจากพิจารณาเรื่องที่กล่าวหา และวางแนวทางการสอบสวนแล้ว โดยเรียกผู้ถูกกล่าวหา มาแจ้งและอธิบายรายละเอียดของข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่กล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร รวมทั้งแจ้งให้ทราบด้วยว่าในการสอบสวนนี้ผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนอ้างพยานหลักฐาน หรือนำพยานหลักฐานมาสู้แก้ข้อกล่าวหาได้โดยทำเป็นบันทึกมีสาระสำคัญ ตาม แบบ สว.๒ รวม ๒ ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ อีก ๑ ฉบับ มอบให้แก่ผู้ถูกกล่าวหา และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย โดยจะต้องดำเนินการภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อแจ้งและอธิบาย

ข้อกล่าวหาแล้ว คณะกรรมการสอบสวนจะต้องสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่อย่างไร หากผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าการกระทำตามที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดวินัยกรณีใด หรือเป็นเหตุให้ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ หากผู้ถูกกล่าวหายังคงยืนยันตามที่รับสารภาพให้บันทึกถ้อยคำรับสารภาพ รวมทั้งเหตุผลในการรับสารภาพและสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย รวมทั้งพิจารณาว่าจะสอบสวนต่อไปหรือไม่ตามควรแก่กรณี ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ คณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา (ข้อ ๒๐ และข้อ ๒๓)

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๑๙๗/๒๕๔๘ และที่ อ.๒๑/๒๕๕๐ (สั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่มีได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาที่นั้นมาก่อน) พิพากษาว่าการที่ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษออกคำสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่มีได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาที่นั้นมาก่อนย่อมเป็นคำสั่งลงโทษที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๑๕๓/๒๕๔๗ พิพากษาว่า การสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนมิได้แจ้งข้อกล่าวหาใน “พฤติการณ์และการกระทำ” นั้น มาก่อน หรือการสั่งลงโทษโดยเปลี่ยนแปลงข้อกล่าวหาใน “พฤติการณ์และการกระทำ” ใหม่ไม่สามารถกระทำได้ เพราะเป็นการสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่ไม่เคยมีการสอบสวนมาก่อนหรือเป็นการไม่ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อเท็จจริงในข้อกล่าวหาอันนำไปสู่การลงโทษได้เพียงพอและไม่มีโอกาสโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานของตนแล้วแต่กรณี ส่วนการสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่ “พฤติการณ์และการกระทำ” นั้น มีการแจ้งข้อกล่าวหาและสอบสวนแล้ว แต่ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษหรือผู้พิจารณาความผิดและกำหนดโทษหรือผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์เห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนแจ้ง “ฐานความผิด” ไม่ถูกต้อง ผู้มีอำนาจดังกล่าวย่อมสามารถแก้ไข “ฐานความผิด” หรือ “ปรับบทกฎหมาย” ให้ถูกต้องได้

บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา ตามข้อ ๒๓

เรื่อง การสอบสวน.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
ไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง.....(ชื่อหน่วยงานที่ออกคำสั่ง).....ที่
...../.....เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่.....เดือน..... พ.ศ.ได้
แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ดังนี้
.....(อธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าผู้ถูก
กล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร).....

ทั้งนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้วว่า ในการสอบสวนนี้ผู้ถูกกล่าวหา
มีสิทธิและหน้าที่ตามข้อ ๑๘ รวมทั้งมีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิ
ที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสู้แก้ข้อกล่าวหา
ได้ด้วย

(ลายมือชื่อ).....ประธานกรรมการ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....กรรมการ
(.....)

ฯลฯ

(ลายมือชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

ข้าพเจ้า.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ทราบข้อกล่าวหาและ
ได้รับบันทึกนี้ ๑ ฉบับไว้แล้ว เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

.....(ลายมือชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหา
(.....)

๑๕) กรณีผู้ถูกกล่าวหาไม่มารับทราบข้อกล่าวหา

ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่มารับทราบข้อกล่าวหา หรือมาแล้วแต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนต้องส่งบันทึกตามแบบ สว.๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ พร้อมทั้งมีหนังสือสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ การแจ้งข้อกล่าวหาโดยวิธีนี้ต้องทำบันทึกตามแบบ สว.๒ เป็น ๓ ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหา ๒ ฉบับ เพื่อให้ ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้ ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบส่งคืนมา ๑ ฉบับ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วัน นับแต่วันดำเนินการดังกล่าว แม้ไม่ได้รับแบบ สว.๒ คืนมา ก็ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบแล้ว และคณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา แล้วประชุมพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการตามที่ ถูกกล่าวหา ก็มีความเห็นให้ยุติเรื่อง

ในกรณีที่เห็นว่าเป็นความผิดตามมาตราใด ก็ต้องแจ้งและสรุปพยานหลักฐาน พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง นัดมาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา มีสาระสำคัญตามแบบ สว.๓ โดยแจ้งในลักษณะเดียวกันกับการแจ้ง สว.๒ เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้นำดำเนินการดังกล่าวหากไม่ได้รับแบบ สว.๓ คืนหรือไม่ได้รับคำชี้แจงจากผู้ถูกกล่าวหา หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำตามนัด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหา ได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว และไม่ประสงค์ที่จะแก้ข้อกล่าวหา ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจะสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีก็ได้ แล้วพิจารณาลงมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดหรือไม่ผิดอย่างไร แล้วทำรายงานการสอบสวนเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต่อไป แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาขอให้ถ้อยคำ หรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือขอนำสืบแก้ข้อกล่าวหาก่อนที่คณะกรรมการสอบสวนจะเสนอสำนวน การสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยมีเหตุผลอันสมควร คณะกรรมการสอบสวนต้องให้ โอกาสแก่ ผู้ถูกกล่าวหาตามที่ผู้ถูกกล่าวหาร้องขอ

๑๖) การสอบสวนผู้ถูกกล่าวหา

การสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาเพื่อที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวนและเป็นการให้ โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา กระบวนการสอบสวนเริ่มกระทำเมื่อมีการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา การที่ผู้ถูกกล่าวหาให้การรับหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงใด หรือมีข้ออ้างข้อเถียงอย่างไร ย่อมนำไปสู่การกำหนด ประเด็นการสอบสวนต่อไป ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ คณะกรรมการสอบสวนจะต้อง ทำการสอบสวนต่อไป โดยสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้หมดเสียก่อน เสร็จแล้ว คณะกรรมการสอบสวนจะต้องแจ้งและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุข้อพยานก็ได้

การแจ้งและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ย่อมทำให้ผู้ถูกกล่าวหา เข้าใจเรื่องราวและประเด็นที่ถูกกล่าวหาได้เป็นอย่างดี การชี้แจง แก้ข้อกล่าวหาหรือการนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ ข้อกล่าวหาจึงสามารถทำได้ตรงเรื่อง ตรงประเด็น ไม่หลงข้อต่อสู้อันจะทำให้การสอบสวนสามารถดำเนินไปได้ อย่างรวดเร็วและเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะต้องประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐาน ใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และถ้าเห็นว่ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ก็ให้มีความเห็นยุติเรื่อง แล้วทำรายงานการสอบสวนตามแบบ สว.๖ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หากกรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้งให้ทำ

ความเห็นแย้งแนบไว้กับรายงานการสอบสวน โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการสอบสวนด้วย ถ้าเห็นว่าเป็นความผิดวินัย กรณีใด ตามมาตราใด คณะกรรมการสอบสวนต้องเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ โดยคำนึงถึงหลักการคุ้มครองพยาน โดยแจ้งพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหาเท่าที่มีในสำนวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแม้พยานหลักฐานจะฟังได้เพียงว่าเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ต้องทำบันทึกซึ่งมีสาระสำคัญตาม แบบ สว.๓ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด โดยทำเป็น ๒ ฉบับ มอบให้ผู้ถูกกล่าวหา ๑ ฉบับ และเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหา ลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

การแจ้ง สว.๓ คณะกรรมการสอบสวนต้องถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ก็ให้ยื่นได้ภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกิน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง และต้องให้ออกาส ผู้ถูกกล่าวหา ที่จะให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา ไม่ประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ คณะกรรมการสอบสวนต้องจัดให้ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยเร็ว ก่อนการสอบสวนเสร็จ ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ยื่นคำชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้ว มีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม หรือขอให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนอีกได้ เมื่อการสอบสวนเสร็จแล้ว และยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาที่ส่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคนเดิม หรือผู้บังคับบัญชาคนใหม่ตามข้อ ๓๗ ของกฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วย การสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาจะยื่นคำชี้แจงต่อบุคคลดังกล่าวก็ได้ในกรณีเช่นนี้ ให้รับคำชี้แจงนั้นรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย การสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามที่กล่าวมานี้ คณะกรรมการสอบสวนจะเรียกผู้ถูกกล่าวหาไปสอบสวน ณ ที่หนึ่งที่ใดตามที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนดก็ได้ ซึ่งโดยปกติแล้วก็ทำการสอบสวน ณ ที่ทำการของคณะกรรมการสอบสวน อนึ่ง ในการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน ต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะสอบสวนได้ และในการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนต้องทำการสอบสวนเอง จะแต่งตั้งอนุกรรมการหรือมอบหมายให้กรรมการสอบสวนบางคนทำการสอบสวนไม่ได้ และห้ามมิให้บุคคลอื่นเข้าร่วมทำการสอบสวน ในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและ การให้ปากคำของผู้ถูกกล่าวหาในข้อ ๑๑ กำหนดว่า การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาเข้าฟังการชี้แจงหรือให้ปากคำของตนได้ และในข้อ ๒๙ กำหนดว่า ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ห้ามมิให้กรรมการสอบสวนกระทำการใดๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือกระทำการโดยมิชอบด้วยประการใดเพื่อจูงใจให้บุคคลนั้นให้ถ้อยคำอย่างใดๆ และในการนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ซึ่งจะถูกสอบสวน ปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละ ๑ คน ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่ทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหา หรือบุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวน เพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวนการอนุญาตให้ทนายความหรือที่ปรึกษาเข้าฟังคำชี้แจงหรือฟังการให้ปากคำนั้น ได้นำแนวคิดจากพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ในการพิจารณาทางปกครองที่คู่กรณีต้องมาปรากฏตัวต่อเจ้าหน้าที่ คู่กรณีมีสิทธิ นำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการพิจารณาทางปกครองได้” แต่การเข้ามาของทนายความหรือที่ปรึกษาตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณานี้ กำหนดให้เข้ามา “ฟัง” เท่านั้น มิได้ให้เข้ามาเพื่อชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือให้ปากคำแทนผู้ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด และ “ผู้ถูกกล่าวหา” เท่านั้นที่จะมีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้าฟัง

การชี้แจงหรือ ให้ปากคำ แต่ไม่ได้หมายความรวมถึง “พยาน” ด้วย ดังนั้น ผู้ที่เป็นพยานจึงไม่สามารถ นำนายความหรือที่ปรึกษาเข้าฟังการชี้แจงหรือให้ปากคำของตนได้

การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ตามข้อ ๓๐ ให้บันทึกถ้อยคำมีสาระตาม แบบ สว.๔ หรือแบบ สว.๕ แล้วแต่กรณี เมื่อได้บันทึกถ้อยคำเสร็จแล้วให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟัง หรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อผู้ให้ถ้อยคำรับว่าถูกต้องแล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำและผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน และให้คณะกรรมการสอบสวนทุกคนซึ่งร่วมสอบสวน ลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย ถ้าบันทึกถ้อยคำมีหลายหน้า ให้กรรมการสอบสวนอย่างน้อย ๑ คน กับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกหน้า

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ชุดลบบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อย ๑ คน กับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้น ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้นำมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หลักปฏิบัติในการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาเท่าที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ ผู้เป็นกรรมการสอบสวนพึงศึกษาให้ถ่องแท้และปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วน เพื่อมิให้สำนวนการสอบสวน ต้องเสียไปใช้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ และเพื่อให้ได้ความจริงและให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหามากที่สุด เพราะจุดมุ่งหมายของการสอบสวนนั้น อยู่ที่ความจริงและความยุติธรรมเป็นสำคัญ คณะกรรมการสอบสวนเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความจริงจากฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหามีความมั่นใจว่าจะได้รับการปฏิบัติอย่างถูกต้องและเป็นธรรม

**บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน
ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ ๒๔**

เรื่อง การสอบสวน.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง/
อย่างร้ายแรง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ตามที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง.....(ชื่อหน่วยงานที่ออกคำสั่ง).....ที่
...../.....เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่.....เดือน..... พ.ศ. ได้
แจ้งข้อกล่าวหาให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามบันทึกการแจ้งและ
รับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๓ ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ. นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาเสร็จแล้ว
จึงขอแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ดังนี้

๑. ข้อกล่าวหา.(ข้อกล่าวหาซึ่งปรากฏตามพยานหลักฐานว่ากรณีใด เป็นความผิดวินัย
ตามมาตราใด).....

๒. สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา.....
(สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มี
ลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา).....

(ลายมือชื่อ).....ประธานกรรมการ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....กรรมการ
(.....)

ฯลฯ

(ลายมือชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

ข้าพเจ้า.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ทราบข้อกล่าวหาและ
สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และได้รับบันทึกนี้ ๑ ฉบับไว้แล้ว เมื่อวันที่.....เดือน
.....พ.ศ.

.....(ลายมือชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหา
(.....)

บันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การสอบสวน.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง/
อย่างร้ายแรง

สอบสวนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ข้าพเจ้า.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

ศาสนา.....อาชีพ.....อยู่บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย.....

ถนน.....แขวง/ตำบล.....จังหวัด.....

ข้าพเจ้าได้ทราบแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกกล่าวหาในเรื่อง.....

.....(เรื่องที่กล่าวหา).....ตามคำสั่ง.....(ชื่อหน่วยงานที่ออกคำสั่ง).....

ที่...../.....เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

และข้าพเจ้าขอให้ถ้อยคำตามความสัตย์จริง ดังต่อไปนี้.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการล่อลวง ชูเชิญ ให้สัญญาหรือ
กระทำการใดเพื่อจูงใจให้ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ และข้าพเจ้าได้ฟังบันทึกถ้อยคำที่อ่านให้ฟัง/ได้อ่าน
บันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้าคณะกรรมการ
สอบสวน

(ลายมือชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....บุคคลตามข้อ ๑๑ ข้อ ๒๘ (ถ้ามี)
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้บันทึกถ้อยคำ
(.....)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ให้ถ้อยคำและ
ลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า

(ลายมือชื่อ).....ประธานกรรมการ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....กรรมการ
(.....)

ฯลฯ

(ลายมือชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

บันทึกถ้อยคำพยานของฝ่ายกล่าวหา/ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การสอบสวน.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง/
อย่างร้ายแรง

สอบสวนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ข้าพเจ้า.....(ระบุชื่อพยาน).....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

ศาสนา.....อาชีพ.....(ระบุให้ชัดเจนว่าประกอบอาชีพอะไร ที่ใด ถ้าเป็นข้าราชการครูให้
ระบุตำแหน่งและสังกัดด้วย).....อยู่บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน

.....แขวง/ตำบล.....จังหวัด.....

คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นพยานในเรื่อง.....

.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง/ อย่างร้ายแรง

ตามคำสั่ง.....(ชื่อหน่วยงานที่ออกคำสั่ง).....ที่...../.....เรื่อง

แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ. และได้แจ้งให้ข้าพเจ้า

ทราบว่ากรรมการสอบสวนมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จ

ต่อกรรมการสอบสวนอาจเป็นความผิดตามกฎหมายหรือมีความผิดทางวินัย

ข้าพเจ้าขอให้ถ้อยคำตามความสัตย์จริง ดังต่อไปนี้.....

.....

.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการล่อลวง ชูเชิญ ให้สัญญาหรือ
กระทำการใดเพื่อจูงใจให้ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ และข้าพเจ้าได้ฟังบันทึกถ้อยคำที่อ่านให้ฟัง/ได้อ่าน
บันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้าคณะกรรมการ
สอบสวน

(ลายมือชื่อ).....พยาน

(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้บันทึกถ้อยคำ

(.....)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า.....(ระบุชื่อพยานผู้ให้ถ้อยคำ).....ได้ให้ถ้อยคำและ
ลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า

(ลายมือชื่อ).....ประธานกรรมการ

(.....)

(ลายมือชื่อ).....กรรมการ

(.....)

ฯลฯ

(ลายมือชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ

(.....)

๑๗) การกำหนดประเด็นสอบสวน

การกำหนดประเด็นสอบสวน เป็นการกำหนดจุดสำคัญที่จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยตามข้อกล่าวหาในกรณีใด อย่างไร หรือไม่

“ประเด็น” คือ ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายอันเป็นสาระสำคัญที่ยังโต้เถียงกันอยู่หรือยังไม่ได้ความกระจ่างชัด หากเป็นที่กระจ่างชัดหรือรับกันแล้วก็ไม่เป็น “ประเด็น” ที่จะต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัย ดังนั้น ประเด็นที่จะต้องสอบสวน จึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ยังมีการโต้เถียงกันอยู่ระหว่างฝ่ายกล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหา คือ ผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธไม่รับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายประการใดประการหนึ่ง หรือหลายประการที่ถูกกล่าวหาหรือมีข้ออ้างข้อเถียงในเรื่องใด อย่างไร ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ไม่รับกัน หรือที่มีข้ออ้างข้อเถียงยอมเป็นประเด็นที่กรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนเพื่อให้ได้ความเป็นที่ยุติว่าความจริงเป็นอย่างไรและมีพยานหลักฐานใดที่ยืนยันว่าเป็นเช่นนั้น ส่วนข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแล้วหรือมีพยานหลักฐานเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้วก็ไม่ต้องหยิบยกขึ้นมาเป็นประเด็นที่จะต้องสอบสวนอีก

ประเด็นที่จะต้องสอบสวนนั้นนอกจากเกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่โต้เถียงกันอยู่แล้วยังมีประเด็นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่จะปรับเข้าองค์ประกอบความผิดตามกฎหมายในกรณีความผิดนั้นๆ อีกด้วย

ในการกำหนดประเด็นสอบสวนนั้น มีข้อควรคำนึงเบื้องต้น ดังนี้

๑. ควรพิจารณาเสียก่อนว่าเรื่องที่จะทำการสอบสวนนั้นมีข้อกล่าวหาเกี่ยวกับเรื่องอะไร อย่างไร เป็นความผิดในกรณีใด และตามมาตราใด

๒. ควรพิจารณาว่าความผิดในกรณีตามที่กล่าวหา นั้นมีองค์ประกอบของความผิดตามที่บทกฎหมายว่าด้วยวินัยกำหนดไว้อย่างไร เพื่อจะได้สอบสวนข้อเท็จจริงให้ตรงตามประเด็นอันจะพิสูจน์ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา มีความผิดตามกรณีที่ถูกกล่าวหาหรือไม่

๓. ควรคำนึงว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลเบื้องต้น รวมทั้งพยานหลักฐานต่างๆ ในเบื้องต้นอันเกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยนั้นมีอยู่แล้วอย่างไรบ้าง และผู้ถูกกล่าวหาได้ให้การเบื้องต้นรับหรือปฏิเสธในข้อใด มีข้ออ้างหรือข้อเถียงประการใด ซึ่งจะทราบได้จากการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นจากการแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และจากการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในตอนแรกข้อควรคำนึงเบื้องต้นในการกำหนดประเด็นสอบสวนดังกล่าวนี้จะช่วยให้คณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนข้อเท็จจริงโดยรัดกุม เพื่อให้สามารถปรับข้อเท็จจริงกับข้อกฎหมายได้ถูกต้องยิ่งขึ้น อีกทั้งจะได้ไม่ต้องสอบสวนในข้อที่รับกันชัดเจนแล้วให้เสียเวลาและจะได้สอบสวนข้อเท็จจริงในประเด็นที่ยังเถียงกันอยู่หรือยังไม่ชัดเจนให้กระจ่างโดยสิ้นกระแสความ ซึ่งในการสอบสวนหาข้อเท็จจริงนั้น จำต้องกระทำทั้งสองทาง คือ สอบสวนไปในทางที่จะพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกกล่าวหาด้วยการหาพยานหลักฐานมายืนยันและสอบสวนไปในทางที่จะพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิด โดยหาพยานหลักฐานมายืนยันด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมต่อผู้ถูกกล่าวหา ฉะนั้นคณะกรรมการสอบสวนจะต้องประชุมปรึกษาหารือกันในส่วนที่จะกำหนดประเด็นสอบสวนก่อนที่จะลงมือทำการสอบสวน ตามข้อ ๑๖ โดยศึกษารายละเอียดจากเอกสารหลักฐานและข้อมูลเบื้องต้นที่มีอยู่ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน คำชี้แจงเบื้องต้นของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้จากการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาครั้งแรก และบทกฎหมายว่าด้วยวินัยในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาแล้วตกลงกันกำหนดประเด็น เพื่อดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับแต่ละประเด็นที่กำหนดไว้ต่อไป

ทั้งนี้ ประเด็นที่จะสอบสวนนั้นอาจมีเพียงประเด็นเดียวหรือหลายประเด็นก็ได้ แล้วแต่ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงอันใดบ้าง ประกอบกับความยากง่ายหรือความยุ่งยากซับซ้อนของแต่ละเรื่องด้วย ทั้งในชั้นสอบสวนหลังจากที่ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้วและการสอบสวนในชั้นที่ให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะต้องกำหนดประเด็นสอบสวนที่จะกำหนดจุดสำคัญในการหาข้อมูลมาเพื่อใช้พิสูจน์ความจริงให้ปรากฏโดยวิธีการ

- จะสอบพยานคนใดก่อน
- จะรวบรวมพยานหลักฐานอย่างไร
- ดูประเด็นที่กล่าวหาว่ามีเรื่องอะไรบ้าง

บางครั้งคณะกรรมการสอบสวนวางแนวทางการสอบสวน โดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมา ก็เป็น การกำหนดประเด็นอย่างหนึ่ง

การกำหนดประเด็นเปรียบเสมือนการถือหางเสือเรือให้แล่นไปตามทิศทางที่ต้องการ ไม่สอบสวนสะเปะสะปะ

- จะสอบใคร
- จะตัดพยานปากไหน
- สอบสวนให้สิ้นกระแสความ

การกำหนดประเด็นจึงเป็นการวางแผนล่วงหน้า

จุดสำคัญที่จะต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัยในการดำเนินการทางวินัย มี ๓ ด้าน

๑. ประเด็นเกี่ยวกับการกระทำในเรื่องที่กล่าวหา จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหา ได้ทำอะไร ทำที่ไหน ทำเมื่อไร ทำอย่างไร ทำเพราะเหตุใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยว่าได้กระทำผิดวินัยหรือไม่

๒. ประเด็นเกี่ยวกับกรณีความผิด จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดในกรณีใดเพื่อใช้ในการวินิจฉัยปรับบทลงโทษว่าได้กระทำผิดตามมาตราใด

๓. ประเด็นเกี่ยวกับความร้ายแรงแห่งกรณี จะต้องพิสูจน์ว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา นั้น มีพฤติการณ์ร้ายแรงเพียงใด หรือเสียหายแก่ทางราชการร้ายแรงเพียงใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยกำหนดระดับ โทษหนักหรือเบาที่จะลงแก่ผู้ถูกกล่าวหา

หลักในการกำหนดประเด็นสอบสวน คือ ต้องตั้งประเด็นสอบสวนให้สิ้นกระแสความและ เชื่อมโยงในทุกจุดสำคัญที่จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหา ในกรณีใด อย่างไรหรือไม่ ในทางปฏิบัติจริงๆ แล้ว อาจไม่จำเป็นต้องกำหนดประเด็นสอบสวนหลายประเด็นก็ได้เพราะถ้า ข้อเท็จจริงในเรื่องใดที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ให้การรับแล้ว หรือเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นที่ประจักษ์ชัดหรือเป็นที่รู้จักกันอยู่ แล้ว ก็ย่อมไม่เป็นประเด็นที่จะต้องสอบสวนอีก นอกจากนี้ตามข้อเท็จจริงและรูปเรื่องที่กล่าวหาแต่ละเรื่อง อาจมีปัญหาอย่างอื่น ที่ต้องตั้งประเด็นสอบสวนนอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้นั้นก็ได้ หลักสำคัญก็คือ ข้อเท็จจริงในจุดสำคัญอันใดที่จะนำมาพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดหรือไม่ได้กระทำผิด รวมทั้ง พฤติการณ์แห่งการกระทำผิดซึ่งแสดงความร้ายแรงแห่งการกระทำอันจะนำมาประกอบการพิจารณาวางระดับ โทษได้ ถ้ายังไม่กระจ่างชัดยังเป็นที่ยสงสัยหรือโต้เถียงกันอยู่ควรจะต้องตั้งประเด็นสอบสวนให้หมดทุกจุด เพื่อ ค้นคว้าหาความจริงให้ได้ว่าความจริงในกรณีนั้น เป็นอย่างไร ทั้งนี้ คณะกรรมการสอบสวนพึงพิจารณาอย่าง รอบคอบว่า จะต้องสอบสวนในประเด็นใดบ้าง จึงจะได้ความจริงและความยุติธรรม

๑๘) การสอบสวนพยานบุคคล

พยานบุคคล ได้แก่

- (๑) บุคคลที่รู้เห็นเหตุการณ์

(๒) บุคคลที่ทราบเรื่องที่กำลังกล่าวหา

(๓) บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังกล่าวหา

เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงและทราบรายละเอียดหรือพฤติการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังกล่าวหา ประกอบการพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริงหรือไม่

พยานบุคคล มี ๒ ประเภท คือ

๑. พยานบุคคลที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกมาสอบ

๒. พยานบุคคลที่ผู้ถูกกล่าวหาอ้างถึง หรือให้เรียกมาสอบ

การสอบสวนพยานที่อยู่ต่างท้องที่

๑. คณะกรรมการสอบสวนไปสอบสวนพยาน ณ ท้องที่ของพยาน

๒. ขอให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานในท้องที่นั้น สอบสวนพยานแทนโดยกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่จะต้องสอบสวนไปให้วิธีปฏิบัติในการสอบสวนพยานบุคคลนั้น ต้องมีกรรมการนั่งสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งของจำนวนกรรมการจึงจะเป็นองค์คณะทำการสอบสวนพยานได้ ในกรณีการส่งประเด็นไปสอบหัวหน้าหน่วยงานในท้องที่นั้น นั่งสอบร่วมกับคณะอีกอย่างน้อย ๒ คน ก็ใช้ได้

สิทธิของพยาน / ผู้เสียหาย

๑. พยานที่เป็นข้าราชการ และไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ให้ถือว่าไปปฏิบัติหน้าที่ราชการ

๒. มีสิทธิที่จะได้รับความสะดวกและได้รับความคุ้มครองจากการถูกกลั่นแกล้ง หรือการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ของพยานจากผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้น

๓. ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ช่วยประสานงานกับอัยการสูงสุด เพื่อเป็นนายแก้ต่างกรณีถูกฟ้องในคดีแพ่งหรือคดีอาญา

๔. ผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็ก มีสิทธิดังนี้

(๑) ทำการสอบสวนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

(๒) ให้มีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือข้าราชการอื่นที่เป็นกลางและเชื่อถือได้ หรือบุคคลที่เด็กร้องขอและไว้วางใจเข้าร่วมในการสอบปากคำ

(๓) หากผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กตั้งข้อรังเกียจบุคคลใด ให้เปลี่ยนตัวบุคคลนั้น

๕. ผู้เสียหายหรือพยานเป็นคนหูหนวกหรือเป็นใบ้/หูหนวกและเป็นใบ้/มีความพิการทางกาย/ไม่เข้าใจภาษาไทย ให้จัดหาล่ามที่เป็นกลางและเชื่อถือได้

หน้าที่ของพยาน

๑. ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยาน ให้บุคคลนั้นมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด

๒. พยานมีเจตนาขัดขืน หลีกเลี่ยงไม่ไปให้ถ้อยคำ ให้ถ้อยคำเป็นเท็จ ให้ถ้อยคำกลับไปกลับมา เพื่อช่วยผู้ถูกกล่าวหาให้พ้นผิด อาจมีความผิดฐานให้การเท็จ

๓. พยานที่เป็นข้าราชการปฏิบัติตามข้อ ๒ ให้รายงานผู้บังคับบัญชา

ข้อห้ามในการสอบสวน

๑. ห้ามมิให้กรรมการสอบสวนผู้ใดกระทำการหรือจัดให้กระทำการใดๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชิญ หรือกระทำการโดยมิชอบด้วยประการใดๆ เพื่อจูงใจบุคคลนั้น ให้ถ้อยคำอย่างใดๆ หรือกระทำให้ท้อใจหรือใช้กลอุบายอื่นเพื่อป้องกันมิให้บุคคลใดให้ถ้อยคำซึ่งอาจจะให้ด้วยความเต็มใจในเรื่องที่ถูกกล่าวหา (ข้อ ๒๙)

๒. ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่ทนายความหรือที่ปรึกษาของ ผู้ถูกกล่าวหาหรือ บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ เพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน (ข้อ ๓๐)

๓. ในการบันทึกถ้อยคำห้ามมิให้ขูดลบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้วให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำ ลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม (ข้อ ๓๐)

๔. ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นร่วมทำการสอบสวน กฎเกณฑ์นี้ให้ใช้ กับกรณีที่ส่งประเด็นไปสอบสวน โดยขอให้ผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้าหน่วยงานในท้องที่อื่นทำการสอบสวน ด้วย ในกรณีนี้คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยานให้บุคคลนั้นมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลาและสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด ในกรณีที่พยานมาแต่ไม่ให้อภัยคำหรือไม่มาหรือคณะกรรมการ สอบสวนเรียกพยานไม่ได้ภายในเวลาอันสมควร หรือการสอบสวนพยานหลักฐานใดจะทำให้การสอบสวน ล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือมิใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ คณะกรรมการสอบสวนจะงดไม่สอบสวนพยาน นั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุอันไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวน ตามข้อ ๑๔ และในรายงานการสอบสวน ตามข้อ ๓๙

๑๙) การสอบสวนปรากฏกรณีกระทำผิดในเรื่องอื่น

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงหรือ อย่างร้ายแรง หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการในเรื่องอื่น นอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวน ประธานกรรมการสอบสวนต้องรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็ว ถ้าผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีมีมูลตามที่รายงานให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในมูลกรณีใหม่ที่พบใหม่ นั้นโดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้ทำการสอบสวน หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ใหม่ก็ได้ (ข้อ ๓๓)

๒๐) การสอบสวนพาดพิงไปถึงผู้อื่น

ในกรณีที่การสอบสวนพาดพิงไปถึงข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้อื่นให้คณะกรรมการ สอบสวนพิจารณาในเบื้องต้นว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวน นั้นด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นอยู่ด้วย ประธานกรรมการสอบสวน ต้องรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อพิจารณาดำเนินการตามควรแก่กรณีโดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง หรือเป็นความผิดกรณีอื่นตามที่รายงาน ก็ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยจะแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้สอบสวน หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. นี้ ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้พยานหลักฐานที่ได้สอบสวนมาแล้วประกอบการ พิจารณาได้

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวน โดยแยกเป็นสำนวนการสอบสวนใหม่ให้ นำสำเนาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องในสำนวนการสอบสวนเดิมรวมไว้ ในสำนวนการสอบสวนใหม่ หรือบันทึก ให้ปรากฏด้วยว่านำพยานหลักฐานใดจากสำนวน การสอบสวนเดิมมาประกอบการพิจารณาในสำนวนการ สอบสวนใหม่ด้วย (ข้อ ๓๔)

๒๑) การสอบสวนด้วยเหตุอื่นแล้วพบมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสอบสวนข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษาผู้ใดในเรื่องที่ผู้นั้นหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ

หรือประพัตติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ และผู้บังคับบัญชาเห็นว่าการสอบสวนเรื่องนั้นมิใช่เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้บังคับบัญชาเห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนผู้นั้น ตามมาตรา ๙๘ ให้ดำเนินการ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. นี้ ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวน ตามมาตรา ๙๘ จะนำสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ตามมาตรา ๑๑๑ มาประกอบการพิจารณาด้วยก็ได้ (ข้อ ๓๕)

๒๒) การสอบสวนกรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุด

ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดหรือต้องรับผิดในคดีที่เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้ว ให้ถือเอาคำพิพากษานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยไม่ต้องสอบสวนพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา แต่ต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และแจ้งข้อกล่าวหาพร้อมสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามที่ปรากฏในคำพิพากษาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ทั้งนี้ ให้นำข้อ ๒๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม (ข้อ ๓๖)

๒๓) การสอบสวนกรณีผู้ถูกกล่าวหาโอน/ย้าย

ในระหว่างการสอบสวน แม้จะมีการสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวน และเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเกี่ยวกับคุณสมบัติคณะกรรมการสอบสวน ขั้นตอน การสอบสวน การแจ้ง สว.๓ และการสอบสวนตอนใดที่ไม่ถูกต้องให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่มีอำนาจตรวจสอบความถูกต้องดังกล่าวด้วย (ข้อ ๓๗)

๒๔) การสอบสวนกรณีเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา

กรณีที่การกระทำผิดวินัยของข้าราชการเข้าลักษณะความผิดทางอาญาดังนั้น ผลการดำเนินการทางวินัยอาจแตกต่างจากผลการดำเนินคดีอาญาได้ เพราะการดำเนินการทางวินัยกับการดำเนินคดีอาญาเป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน และแม้จะปรากฏว่าผลการดำเนินคดีอาญาแตกต่างออกไป แต่ก็ไม่กระทบต่อการพิจารณาโทษทางวินัยที่ได้ดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในความผิดทางวินัย และปรากฏว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเข้าลักษณะเป็นความผิดทางอาญาที่ไม่ใช่ความผิด อันได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ คณะกรรมการสอบสวนก็ต้องทำการสอบสวนไปตามคำสั่งนั้น เพราะกฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กำหนดหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา ถ้าผลการสอบสวนพิจารณาทางวินัยฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยก็ควร สั่งลงโทษโดยไม่ชักช้า แต่ถ้าผลการสอบสวนพิจารณาทางวินัยยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยกรณีเช่นนี้ ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกฟ้องคดีอาญา หรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาอยู่ ถ้าไม่ใช่คดีความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท กฎหมายยังให้อำนาจผู้บังคับบัญชาสั่งพักราชการเพื่อรอฟังผลทางคดีอาญาได้ ในกรณีเช่นนี้จึงสมควรรอการสั่งเด็ดขาดไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา ทั้งนี้ ตามนัย มติ ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๐๙๐๕/ว ๔ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๐๙ และที่ สร ๐๙๐๕/ว ๙ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๐๙

อนึ่ง การรอผลคดีอาญานั้น ศาลปกครองสูงสุดได้มีแนววินิจฉัยว่า การดำเนินการทางวินัยไม่ต้องรอผลคดีอาญา และผลของคดีอาญาจะเป็นประการใดไม่ผูกมัดผู้ดำเนินการทางวินัยที่จะเห็นแตกต่างได้ หากได้กระทำไปโดยสุจริตและเป็นไปตามกฎหมายแล้ว (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๑๔๒/๒๕๔๙) และเห็นว่าผลการลงโทษทางวินัยและผลการลงโทษทางอาญาหาจำต้องมีผลไปทางเดียวกันไม่ เพราะ

กระบวนการพิจารณาทางวินัยและทางอาญามีความแตกต่างกันการรับฟังพยานหลักฐานก็แตกต่างกัน ทั้งการมีอยู่ของพยานหลักฐานและการให้ถ้อยคำหรือการเบิกความของพยานอาจมีความแตกต่างกันได้ จึงไม่จำเป็นต้องรอผลการพิจารณาทางอาญาก่อนแต่ประการใด เมื่อมีการดำเนินการทางวินัยจนมีการสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี หากภายหลังปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ผลของการได้รับโทษจำคุกดังกล่าวถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีในเรื่องดังกล่าว ไม่ถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำซ้อนถึงแม้มูลกรณีการกระทำความผิดเป็นเหตุเดียวกันกับผลการดำเนินการทางวินัยที่เป็นเหตุแห่งคดีนี้ก็ตาม (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๖๗/๒๕๔๗)

ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖๗/๒๕๔๗ ได้วางหลักกรณีการลงโทษทางวินัยที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาว่า เมื่อมีการดำเนินการทางวินัยและได้สั่งลงโทษแก่ข้าราชการผู้ใดไปแล้ว หากปรากฏภายหลังว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก ผลของการได้รับโทษจำคุกเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้บังคับบัญชายังสามารถสั่งลงโทษไล่ออกหรือปลดออกได้โดยไม่ถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำ แม้มูลกรณีการกระทำความผิดจะเป็นเหตุเดียวกัน ซึ่งเป็นกรณีสลับหลักแนววินิจฉัยของ ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๙.๒/๕๖๕ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๑ ซึ่งเห็นว่าเป็นการดำเนินการซ้ำ ต้องสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพราะขาดคุณสมบัติ

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๔๖๓/๒๕๕๑ เมื่อข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดทางอาญาด้วย ข้าราชการผู้นั้นย่อมถูกดำเนินการทั้งทางวินัยและทางอาญาไปพร้อมกันได้ แม้ว่าผลคดีอาญายังไม่ถึงที่สุดก็ตาม เนื่องจากการดำเนินคดีอาญานั้นมุ่งประสงค์ควบคุมการกระทำของบุคคลในสังคมมิให้ กระทำการที่กฎหมายกำหนดว่าเป็นความผิดอาญาเพื่อคุ้มครองสังคมโดยรวมให้มีความสงบสุข ส่วนการดำเนินการทางวินัยเป็นมาตรการในการรักษาวินัยของข้าราชการที่มุ่งปราบปรามข้าราชการที่กระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ กำหนดโดยใช้วิธีการลงโทษทางวินัย ซึ่งมีผลเป็นการปรามไม่ให้ข้าราชการอื่นกระทำผิดวินัยเพราะเกรงกลัว การลงโทษด้วย อีกทั้งการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชา ก็แตกต่างจากการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษในคดีอาญาของศาล โดยคดีอาญาศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ต่อเมื่อมีพยานหลักฐานปรากฏชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัย ส่วนการลงโทษทางวินัยผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งรวมถึงสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ โดยไม่จำเป็นต้องปรากฏพยานหลักฐานชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยดังเช่นคดีอาญา และไม่จำเป็นต้องรอฟังผลคดีอาญาแต่อย่างใด

๒๕) การสอบสวนผู้ซึ่งออกจากราชการไปแล้ว

การที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยและลงโทษแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดได้ ผู้นั้นจะต้องมีสถานะเป็นข้าราชการและกระทำผิดวินัยตามที่กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้ามหรือข้อปฏิบัตินั้น และกรณีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดออกจากราชการไปแล้วผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นได้ต่อเมื่อมีการณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นการกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ เว้นแต่จะออกจากราชการเพราะตาย ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หากกรณีไม่เข้าหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาก็ไม่สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่ออกจากราชการไปแล้วได้

กรณีข้าราชการซึ่งถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงได้ลาออกจากราชการ หรือ เกษียณอายุราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาต่องดการสอบสวนเนื่องจากผู้นั้นไม่มีสถานะเป็นข้าราชการ จึงไม่สามารถส่งลงโทษได้ เว้นแต่มีกรณีถูกกล่าวหาหรือถูกสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือ ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาอยู่ก่อนออกจากราชการ ซึ่งมาตรา ๑๐๒ ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ

กรณีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาถูกสอบสวนความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และถึงแก่ความตายในระหว่างการสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น ในทางปฏิบัติคณะกรรมการสอบสวนจะงดการสอบสวนเพราะข้าราชการผู้นั้นได้พ้นจากราชการเพราะถึงแก่ความตายไปแล้วแต่กระทรวงการคลังได้ขอความร่วมมือให้ส่วนราชการต้นสังกัดทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จและสรุปความเห็น เพื่อที่ผู้บังคับบัญชาจะได้นำผลของการสอบสวนไปประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญของข้าราชการผู้นั้น ตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ทั้งนี้ ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค. ๐๕๐๔/๑๔๕๕๖ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๒๐

๒๖) การรวบรวมพยานหลักฐาน

การรวบรวมพยานหลักฐาน เป็นกระบวนการสำคัญของการสอบสวน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่ค้นหาข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน ตลอดจนรายละเอียดของพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหา และองค์ประกอบความผิดตามข้อกล่าวหา เพื่อแสวงหาความจริง ในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้บังเกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน ในการนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนเข้าสำนวนพยานหลักฐานต่างๆ ที่จะรวบรวมนั้น ได้แก่ คำให้การของผู้ถูกกล่าวหา คำให้การของพยานบุคคล พยานเอกสาร รวมทั้งพยานวัตถุ ประวัติและความประพฤติดของผู้ถูกกล่าวหา ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา

การรวบรวมพยานหลักฐาน คณะกรรมการสอบสวนจะต้องกระทำอย่างอิสระและเป็นกลาง โดยปราศจากอคติอย่างใดๆ ต่อผู้ถูกกล่าวหา โดยกระทำตั้งแต่เริ่มต้นทำการสอบสวนไปจนกว่าจะสอบสวนเสร็จสิ้นกระแสดความ เพื่อจะได้สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่างๆ ทำรายงานการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทั้งนี้ ในการรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ดังที่กล่าวนี้ คณะกรรมการสอบสวนควรจะได้ทำสารบาญไว้ด้วย เพื่อความสะดวกในการตรวจสอบและพิจารณาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาเรื่องนั้นๆ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้กรรมการสอบสวนบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไรจากผู้ใด และเมื่อใด เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่กรรมการสอบสวนหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องก็ได้ ในกรณีที่หาต้นฉบับเอกสารไม่ได้ เพราะสูญหายหรือ ถูกทำลาย หรือโดยเหตุประการอื่น จะให้นำสำเนาหรือพยานบุคคลมาสืบก็ได้

การรวบรวมพยานหลักฐานต้องรวบรวมให้ครบถ้วน พอที่จะพิสูจน์ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดหรือไม่ และหมดประเด็นหรือสิ้นกระแสดความแล้ว เช่น

- ในบันทึกคำให้การจะต้องชัดเจนได้ความต่อเนื่องกันโดยตลอด ไม่ทำให้เข้าใจไปได้ หลายทาง และไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในคำให้การนั้นหลงเหลืออยู่

- กรณีที่มีคำให้การของพยานยืนยันกันอยู่ และปรากฏจากคำให้การว่ายังมีผู้ร่วมรู้ร่วมเห็นในเหตุการณ์นั้นด้วย ก็จะต้องสอบผู้ที่ถูกอ้างว่าเป็นผู้รู้เห็นนั้นๆ ไว้ด้วย

- กรณีที่มีผู้อ้างถึงพยานเอกสารใดจะต้องนำเอกสารนั้น หรือสำเนา หรือภาพถ่ายเข้าร่วมไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

- กรณีใดเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน มีระเบียบ กฎ ข้อบังคับ หรือคำสั่งไว้โดยเฉพาะ ก็ต้องนำระเบียบ กฎ ข้อบังคับ หรือคำสั่งนั้นๆ เข้าสำนวนการสอบสวนไว้ด้วย

- กรณีที่เคยมีคำสั่ง ระเบียบ หรือทางปฏิบัติในขณะเกิดเหตุอย่างไร ควรสอบปากคำผู้รู้ คำสั่ง ระเบียบ หรือทางปฏิบัตินั้นๆ ไว้ด้วย

- กรณีที่จะต้องได้รับการพิสูจน์โดยผู้มีความรู้เฉพาะทาง จะต้องส่งหลักฐานนั้นๆ ให้ผู้มีความรู้ในทางนั้นๆ พิสูจน์หรือให้ความเห็นหรือสอบปากคำประกอบในสำนวนการสอบสวนไว้

- กรณีที่ได้มีการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังสอบสวนอยู่ไว้ โดยเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง จะต้องนำบันทึกคำให้การหรือสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงมาประกอบสำนวนการสอบสวนด้วย

- กรณีที่มีการคิดคำนวณใดๆ จะต้องแสดงวิธีคิดโดยละเอียดไว้ด้วย

- กรณีถูกฟ้องคดีอาญา คดีถึงที่สุดให้ลงโทษ แต่ในทางวินัยผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธจะต้องคัดสำเนาคำพิพากษาเข้าไปในสำนวนการสอบสวนด้วย

- กรณีนำเงินของทางราชการไปฝากธนาคารโดยไม่ชอบด้วยระเบียบ จะต้องเรียกสมุดฝากเงินหรือใบแจ้งยอดเงินเข้าไว้ในสำนวนการสอบสวน และสอบเจ้าหน้าที่ธนาคารว่าผู้ฝากจะได้รับประโยชน์เป็นเงินเป็นสิ่งของหรือเป็นเครดิตจากธนาคารนั้นหรือไม่ด้วย

- กรณีเกี่ยวกับการเดินทางจะต้องแสดงให้เห็นปรากฏในสำนวนการสอบสวนว่าระยะทางแต่ละจุดห่างกันประมาณเท่าใด ดังนี้ เป็นต้น

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานเสร็จแล้ว ก่อนเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ ถ้าพยานหลักฐานที่ได้เพิ่มเติมมานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้คณะกรรมการสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้เฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (ข้อ ๒๕)

ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ยื่นคำชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้ว มีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมหรือขอให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมได้ กรณีอยู่ระหว่างการพิจารณาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาคนใหม่ ผู้ถูกกล่าวหาอาจยื่นคำชี้แจงต่อบุคคลดังกล่าวได้ (ข้อ ๒๖)

๒๗) การขอขยายเวลาการสอบสวน

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาได้ ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งขยายระยะเวลาดำเนินการได้ตามความจำเป็นไม่เกิน ๓๐ วัน กรณีสอบสวนทางวินัยไม่ร้ายแรง และครั้งละไม่เกิน ๖๐ วัน กรณีสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

บันทึกขยายเวลาการสอบสวน

(สถานที่บันทึก).....

วันที่.....

ตามคำสั่ง.....ที่...../.....ลงวันที่.....แต่งตั้งข้าพเจ้าเป็น

ผู้มีนามข้างท้ายนี้เป็นคณะกรรมการทำการสอบสวน.....

(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งมีกรณีต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ประธานกรรมการได้รับทราบ

คำสั่งเมื่อวันที่.....บัดนี้ การสอบสวนครบ ๙๐/๑๘๐ วัน ในวันที่.....

ดังนั้น จึงขยายเวลาการสอบสวนออกไปอีก ๓๐/๖๐ วัน นับแต่วันที่.....ถึงวันที่.....

จึงบันทึกไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ).....ประธาน

(ลงชื่อ).....กรรมการ

(ลงชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ

๒๘) การทำรายงานการสอบสวน

การทำรายงานการสอบสวน คือ การทำบันทึกสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวน พร้อมทั้งแสดงความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยตามมาตราใด อย่างไรหรือไม่ โดยอาศัยพยานหลักฐานและเหตุผลใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ ด้วยเหตุใด หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือไม่ อย่างไร หรือเป็นผู้มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่สอบสวนนั้นหรือไม่ อย่างไร (ข้อ ๓๘) ปกติการทำรายงานการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจะกระทำเมื่อใด ประชุมลงมติแล้ว โดยคณะกรรมการสอบสวนจะทำรายงานการสอบสวน ตามแบบ สว.๖ ท้าย กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวน พิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวนในรายงานการสอบสวนใหม่มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่ามีอย่างไรบ้าง กรณีที่ไม่ได้สอบสวนพยานตามข้อ ๓๐ และข้อ ๓๑ ให้รายงานเหตุที่ไม่ได้สอบสวนนั้นให้ปรากฏไว้ด้วย และในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพให้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพไว้ด้วย (ถ้ามี) เช่น บันทึก ว่าผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพเพราะจำนนต่อหลักฐานหรือเพราะเหตุใด เพื่อประโยชน์อย่างใดของผู้ถูกกล่าวหา

๒. วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหา (ถ้ามี) ว่าควรรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายใด เพียงใด โดยอาศัยเหตุผลใด

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้ากระทำความผิดเป็นความผิดในกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ราชการด้วยเหตุใดหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือไม่ อย่างไร หรือเป็นผู้มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่สอบสวนนั้นหรือไม่ อย่างไร

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนเสร็จแล้วให้เสนอสำนวนการสอบสวน พร้อมทั้งสารบาญต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว จึงจะถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ (ข้อ ๓๙) อย่างไรก็ดี การทำรายงานการสอบสวนเป็นแต่เพียงการเสนอข้อเท็จจริงและความเห็นมิใช่การชี้ขาดในการรับฟังข้อเท็จจริงและการชี้ขาดความผิดและการกำหนดโทษ การชี้ขาดความผิดรวมทั้งการกำหนดโทษเป็นเรื่องของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาหรือองค์คณะผู้มีอำนาจแล้วแต่กรณี เป็นผู้พิจารณาในการทำรายงานการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการในสาระสำคัญ ดังนี้

(๑) ประชุมปรึกษากัน การประชุมปรึกษาของคณะกรรมการสอบสวนถือเสียงข้างมากของจำนวนกรรมการสอบสวนที่อยู่ในที่ประชุม การประชุมปรึกษาของคณะกรรมการสอบสวนนี้ในทางปฏิบัติกรรมการคนใดคนหนึ่งหรือเลขานุการ ควรจะได้อธิบายข้อเท็จจริงที่พอฟังได้ในเบื้องต้น และที่เป็นปัญหาจะต้องพิจารณาวินิจฉัย รวมทั้งข้อกฎหมายมาเสนอต่อที่ประชุมเสียขั้นหนึ่งก่อน เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมปรึกษากัน มีความเห็นเป็นประการใดเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนเกี่ยวกับการฟังว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างไร หรือไม่ และเกี่ยวกับโทษที่ควรได้รับแล้ว ที่ประชุมอาจจะมอบให้เลขานุการ หรือกรรมการสอบสวนคนใดคนหนึ่งรับไปร่างรายงานการสอบสวน แล้วนำรายงานนั้นมารวมพิจารณาปรับปรุงแก้ไขขั้นตอนสุดท้ายอีกชั้นหนึ่ง

(๒) สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน การสรุปข้อเท็จจริง หมายถึง การสรุปว่าจากการสอบสวนเรื่องดังกล่าวหาว่า ข้อเท็จจริงใดควรวางอย่างไร ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ทำหรือได้ทำอะไร

อย่างไรบ้าง โดยอาศัยพยานหลักฐานและเหตุผลใด ข้อเท็จจริงที่จะนำมาสรุปทำรายงานการสอบสวนนั้น มีวิธีทางที่จะเข้ามาสู่สำนวนการสอบสวนหรือเข้าสู่การพิจารณาได้ ๕ ทาง คือ

๒.๑. โดยพยานหลักฐาน

๒.๒. โดยข้อสันนิษฐาน

๒.๓. โดยผู้สอบสวน หรือผู้พิจารณารับรู้อเอง

๒.๔. โดยผู้สอบสวน หรือผู้พิจารณาตรวจเห็นเอง

๒.๕. โดยผู้ถูกกล่าวหาหรือข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยพยานหลักฐาน

ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยพยานหลักฐาน

พยานหลักฐานมี ๓ ประเภท คือ

๑) พยานเอกสาร คือ สิ่งที่ยารึกเป็นลายลักษณ์อักษรที่แสดงออกซึ่งความหมาย

๒) พยานวัตถุ คือ สิ่งที่มีรูปร่างทั้งหลายซึ่งมีผลต่อความจริงที่เกิดขึ้น เช่น อาวุธต่างๆ ที่ใช้ในการกระทำผิด แลบบันทึกลงเสียง ฯลฯ เป็นต้น

๓) พยานบุคคล คือ บุคคลที่จะต้องให้ถ้อยคำเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ตนได้รับรู้โดยสัมผัส ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของตน

สำหรับพยานผู้เชี่ยวชาญ คือ พยานบุคคลที่จะต้องให้การเกี่ยวกับความเห็นในทางวิชาการ เช่น นายแพทย์ วิศวกร สถาปนิก ฯลฯ เป็นต้น

พยานหลักฐานที่จะนำมาสู่การพิจารณานั้นอาจเป็นพยานเอกสาร พยานวัตถุ พยานบุคคล อยางใด อยางหนึ่งหรือหลายอยาง พยานหลักฐานต่างๆ ที่นำมาพิจารณาฟังข้อเท็จจริงนั้น อาจแบ่งตามน้ำหนักที่จะพึงรับฟังได้ เป็นหลายประเภท ดังนี้

ก. พยานชั้นหนึ่งและพยานชั้นสอง

พยานชั้นหนึ่ง หมายถึง พยานหลักฐานที่ดีที่สุดที่จะพึงมีในกรณีนั้น

พยานชั้นสอง หมายถึง พยานหลักฐานอื่นที่ยังไม่ดีที่สุดที่จะพึงมีในกรณีนั้น

พยานชั้นหนึ่ง เป็นพยานหลักฐานที่รับฟังได้ดีกว่าพยานชั้นสอง ส่วนพยานชั้นสองแม้จะ บ่งชี้ว่าข้อเท็จจริงเช่นนั้นมิใช่แต่ก็มีน้ำหนักในการรับฟังน้อยกว่าพยานชั้นหนึ่ง เช่น ในหนังสือสัญญาที่มีผู้ ลงนามเป็นพยานไว้ ผู้ที่มีชื่อลงนามเป็นพยานชั้นหนึ่ง ส่วนบุคคลอื่นที่ให้การว่าเคยเห็นและจำลายมือชื่อ คู่สัญญานั้นได้เป็นพยานชั้นสอง ในระหว่างพยานเอกสารกับพยานบุคคลนั้นต่างก็อาจเป็นพยานชั้นหนึ่งและ พยานชั้นสองของกันและกันได้แล้วแต่เมื่อใดอันใดจะเป็นพยานหลักฐานที่ดีที่สุด แต่สำหรับกรณีที่ถูกกฎหมาย บังคับไว้ว่าต้องมีพยานหลักฐานเป็นหนังสือ ย่อมจะต้องถือว่าพยานเอกสารเป็นพยานชั้นหนึ่ง พยานบุคคล เป็นพยานชั้นสอง ในระหว่างพยานเอกสารด้วยกันต้องถือว่าต้นฉบับเอกสารเป็นพยานชั้นหนึ่ง ส่วนสำเนา เอกสารเป็นพยานชั้นสอง พยานชั้นสองแม้จะมีน้ำหนักน้อยแต่ก็มีใ้ชาวจะรับฟังไม่ได้ ย่อมอยู่ในดุลพินิจของ ผู้พิจารณาในการชั่งน้ำหนักคำพยานที่จะรับฟังเพียงใดหรือไม่ อยางไรก็ดีถ้าจะนำพยานชั้นสองมาสอบหรือมา พิจารณารับฟังก็ต้องแสดงเหตุผลให้ปรากฏไว้ด้วยว่า พยานชั้นหนึ่งในกรณีนั้น ไม่สามารถนำมาสอบได้เพราะ เหตุสุดวิสัย เช่น ต้นฉบับเอกสารหาไม่ได้เพราะสูญหาย ถูกทำลาย หรือโดยประการอื่น

ข. พยานโดยตรง และพยานเหตุผล หรือพยานแวดล้อมกรณี

พยานโดยตรง หมายถึง พยานหลักฐานที่ระบุโดยตรงว่า ข้อเท็จจริงเช่นนั้นมิใช่โดย ไม่ต้องไปค้นหาเหตุผลสันนิษฐานอยางใดต่อไปอีก

พยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณี หมายถึง พยานหลักฐานที่ไม่ระบุโดยตรงว่าข้อเท็จจริง เป็นเช่นนั้น แต่มีเหตุผลหรือพฤติการณ์เชื่อมโยงพอที่จะเชื่อได้ว่าข้อเท็จจริงควรจะเป็นเช่นนั้น เช่น ในกรณี

นายดำข่มขึ้นกระทำชำเรานางสาวสวย ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ในขณะที่นายดำกำลังข่มขึ้นกระทำชำเรา นางสาวสวยเพนพยานโดยตรง สอนผู้ที่เห็นนายดำเดินออกมาจากห้องของนางสาวสวยในลักษณะที่ผมเผ้า ยุงเหยิงไมสวมเสื้อ มีรอยขีดข่วน และได้ยินเสียงร้องนางสาวสวยเพนพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณี พยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณีนั้นประกอบพยานโดยตรงให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น และในบางกรณี คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณาก็รับฟังพยานเช่นนี้เพื่อแย้งพยานโดยตรงเหมือนกัน เพราะในบางครั้ง พยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณีอาจมีน้ำหนักกว่าพยานโดยตรงที่ปราศจากเหตุผลก็ได้ ด้วยเหตุนี้ผู้มี หน้าที่ในการรับฟังพยานหลักฐานต้องระมัดระวังในเรื่องนี้ด้วย

ค. ประจักษ์พยานและพยานบอกเล่า

ประจักษ์พยาน หมายถึง พยานที่ใคร่เห็นขอเท็จจริงนั้นมาด้วยตนเอง

พยานบอกเล่า หมายถึง พยานที่มีใคร่เห็นขอเท็จจริงนั้นมาด้วยตนเอง หากแต่ได้ยิน ได้ฟังผู้อื่นเขาเล่าให้ฟังอีกทอดหนึ่งหรือหลายทอด

ประจักษ์พยานย่อมมีน้ำหนักดีกว่าพยานบอกเล่า พยานบอกเล่าโดยทั่วไปรับฟังเป็น พยานหลักฐานไม่ได้ แต่ก็มีข้อยกเว้นให้รับฟังอยู่บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจรับฟังเป็นพยานบุคคลหรือพยาน แวดล้อมกรณีประกอบพยานหลักฐานอื่นให้มีน้ำหนักขึ้นได้ หรือรับฟังเมื่อสมเหตุผลและมีพยานแวดล้อมกรณี อื่นสนับสนุนพอ แต่การรับฟังพยานบอกเล่าต้องรับฟังด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง ในการวินิจฉัยว่าพยานใด รับฟังได้เพียงใดต้องมีการชั่งน้ำหนักพยาน ในการชั่งน้ำหนักพยานว่าจะรับฟังได้เพียงใดนั้น ต้องคำนึงถึง ประเภทของพยานดังกล่าวข้างต้น คือคำนึงถึงว่าเป็นพยานชั้นหนึ่งหรือพยานชั้นสอง เป็นพยานโดยตรงหรือ พยานแวดล้อมกรณี เป็นประจักษ์พยานหรือพยานบอกเล่า อย่างไรก็ตามพยานต่อไปนี้ถือว่าพยานที่มี น้ำหนักมาก คือ

- พยานคู่ คือ พยานที่ให้การตรงกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป
- พยานรวม คือ พยานที่ให้การเพนพยานสำหรับทั้ง ๒ ฝ่าย
- พยานที่มีเหตุผลเชื่อมโยงกัน
- พยานที่มีพยานแวดล้อมกรณีประกอบ
- พยานที่ไม่มีสวนใดเสียเกี่ยวของหรือพยานที่เพนกลาง

สอนพยานต่อไปนี้ถือว่าพยานที่มีน้ำหนักน้อย คือ

- พยานเดี่ยว : พยานที่เห็นเหตุการณ์หรือได้ยินคนเดียว หรือเหตุการณ์คนละครั้ง ซึ่งไม่ใช่เวลา เดียวกัน พยานเช่นนี้จะมีน้ำหนักน้อย แต่ถ้ามีเหตุผลเชื่อมโยงกันดีก็รับฟังได้เหมือนกัน เช่น ในกรณีข่มขึ้น กระทำชำเรา คำให้การของผู้เสียหายแมเพียงคนเดียว แต่มีเหตุผลอื่นแวดล้อมก็สามารถฟังลงโทษได้

- พยานที่ไม่อยู่กับร่องกับรอย : พยานที่ให้การแต่ละครั้งไม่เหมือนกัน

- พยานที่มีความสัมพันธ์ไกล ชิดกับฝ่ายที่ได้ประโยชน์จากคำพยาน เช่น พอกับลูก แมกับลูก สามีกับภรรยา เหตุที่พยานเช่นนี้มีน้ำหนักน้อยก็เพราะโดยปกติมักจะให้ถ้อยคำช่วยเหลือกัน ถ้าไม่มีพยานอื่นมาประกอบทำให้หนักแน่นยิ่งขึ้นแล้ว น้ำหนักคำพยานดังกล่าวก็จะมีน้ำหนักน้อย

- พยานที่มีสาเหตุโกรธเคืองกับคู่กรณี ถ้าไม่มีพยานอื่นประกอบ น้ำหนักคำพยานก็จะ น้อย แต่ถาสาเหตุโกรธเคืองกันมีเพียงเล็กน้อยหรือมีมานานมากแล้วคำพยานนั้นก็อาจมีน้ำหนักขึ้นบ้าง

- คำซัดทอดของผู้ถูกกล่าวหาด้วยกัน ที่พยานเช่นนี้ไม่มีน้ำหนักพอจะรับฟัง เพราะต่างคิด เอาตัวรอดหรือให้ถ้อยคำเพื่อให้ตนเองพนผิดเป็นประการสำคัญ

- พยานบอกเล่า : (พยานที่มีใคร่เห็นหรือได้ยินด้วยตนเองโดยตรง หากแต่ได้ยินคนอื่นมาเล่าให้ ฟังอีกทอดหนึ่งหรือหลาย ๆ ทอด) แต่ถึงแมจะมีน้ำหนักน้อยก็ยังสามารถใช้เป็นพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อม

กรณีประกอบพยานหลักฐานอื่นใหม่ที่น่าหนักขึ้นได้หรือหากคำบอกเล่านั้นสมเหตุสมผลก็อาจรับฟังได้เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามการรับฟังพยานบอกเล่า ต้องรับฟังด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง

- **พยานที่ให้การแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญ** ตามปกติคนที่อยู่ในที่เดียวกัน มองเห็นในขณะเดียวกัน หรือได้ยินด้วยกันก็ควรจะมองเห็นหรือได้ยินเหมือนกันหากมาให้อภัยคำในสาระสำคัญไม่เหมือนกันแล้วก็ไม่น่ารับฟัง

- **พยานที่ไม่สมเหตุผล** เป็นพยานที่ให้อภัยคำขัดต่อเหตุผลธรรมดา เช่น ให้อภัยคำว่า เห็นผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในที่เกิดเหตุจำหนาได้ ทั้งๆ ที่ในขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืนเดือนมืดและพยานก็อยู่ในที่ห่างไกลออกไป เป็นต้น

ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยข้อสันนิษฐาน โดยปกติข้อสันนิษฐานไม่พียงนำมาเป็นข้อเท็จจริงที่จะรับฟังประกอบการพิจารณาทางวินัย แต่ถ้ามักกฎหมาย ระเบียบ หรือหลักปฏิบัติ เช่น มติคณะรัฐมนตรี มติ ก.พ. มติ ก.ค. หรือ มติ ก.ค.ศ. ซึ่งได้แจ้งให้ทราบโดยทั่วกันเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติแล้ว ว่าเป็นข้อเท็จจริงประกอบประกอบการพิจารณาทางวินัยได้ ซึ่งกรณีเช่นนั้นย่อมตกเป็นหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาที่จะต้องนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานนั้น ถ้านำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานนั้นไม่ได้ก็ต้องรับฟังข้อเท็จจริงไปตามข้อสันนิษฐานนั้น เช่น

- พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้อยู่ในวงการพนันเป็นผู้รวมการเล่นการพนันด้วย ดังนั้นในทางวินัยก็ถือเอาข้อสันนิษฐานนั้นมาฟังเป็นข้อเท็จจริงได้เว้นแต่ผู้ถูกกล่าวหาจะพิสูจน์ได้ว่าไม่รวมการเล่นการพนัน

- มติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือกรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร ที่ นว. ๘๙/๒๔๙๗ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๔๙๗ กำหนดไว้ว่า ข้าราชการมีหน้าที่ปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งจะอาจว่าไม่รู้จักกฎหมาย หรือระเบียบแบบแผน ขอบังคับอันตนจำต้องปฏิบัติและอยู่ในหน้าที่ของตนมิได้ การที่ข้าราชการปฏิบัติงานไม่ชอบด้วยกฎหมาย ระเบียบแบบแผนก็ดี หรือละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนที่กำหนดก็ดี ให้ถือว่าเป็นการผิดวินัยหรือหย่อนสมรรถภาพ แล้วแต่กรณี เช่นนี้ก็เท่ากับว่าคณะรัฐมนตรีให้สันนิษฐานในข้อเท็จจริงไว้ก่อนว่าเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในเรื่องใดต้องรู้จักกฎหมายและระเบียบในเรื่องนั้น ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนชอบที่จะถือข้อสันนิษฐานนั้นเป็นข้อเท็จจริงได้เลย เว้นแต่ผู้ถูกกล่าวหาจะนำสืบพิสูจน์ได้ว่าตนไม่รู้อะไรๆ เช่น กฎหมายเพิ่งออกใหม่ตนยังไม่ได้รับราชการกิจจานุเบกษาที่ประกาศกฎหมายใหม่เรื่องนั้น หรือนำสืบพิสูจน์ได้ว่ามติคณะรัฐมนตรีซึ่งถือเป็นระเบียบ หลักปฏิบัติในเรื่องนั้นๆ ยังไม่มีการแจ้งให้ทราบโดยทั่วกัน เป็นต้น

ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณารับรู้อเอง ข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณารับรู้อเองโดยไม่ต้องอ้างพยานหลักฐาน คือ ข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปหรือซึ่งไม่อาจโต้แย้งได้ เช่น

ก. **กิจการความเปนไปของบ้านเมือง** เช่น นโยบายของรัฐบาล ใครเป็นนายกรัฐมนตรี ใครเป็นรัฐมนตรี ใครเป็นปลัดกระทรวง ใครเป็นอธิบดี ประจำกระทรวง ทบวง กรมใด ในระยะใด เพราะได้มีการประกาศให้ทราบกันโดยทั่วไปอยู่แล้ว

ข. **ธรรมเนียมประเพณีซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป** เช่น ความรังเกียจของสังคมต่อการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่จะถือว่าเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงเพียงใด หรือไม่เป็นข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไป คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณายอมพิจารณาได้ โดยไม่ต้องอาศัยคำพยาน แต่ถ้าเป็นธรรมเนียม

ประเพณีเฉพาะท้องถิ่นซึ่งไม่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปก็ควรนำพยานหลักฐานมาสืบประกอบให้เห็นว่ามีธรรมเนียมประเพณีเฉพาะท้องถิ่นเช่นนั้น

ค. สิ่งธรรมดาธรรมดา เช่น หนาร่อนกลางวันยาว หน้าหนาวกลางวันสั้น ระยะทาง ใกล้-ไกล ในภูมิประเทศของท้องถิ่นต่างๆ ในประเทศ เหล่านี้คณะกรรมการสอบสวน หรือผู้พิจารณายอมรับรู้อย่างใดโดยไม่จำเป็นต้องอ้างพยานหลักฐาน

ง. ถ้อยคำภาษาไทย หรือภาษาอื่นที่เป็นที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไป คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณาวินิจฉัยเองได้โดยไม่ต้องนำผู้เชี่ยวชาญมาแปลอีก เช่น คำว่า “ค่าแป๊ะเจี๊ยะ” เป็นที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไปว่าหมายถึง “เงินกินเปล่า” ฯลฯ เหล่านี้ คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณายอมรับรู้อย่างใดโดยไม่ต้องนำพยานสืบประกอบอีกว่าแปลว่าอะไร แต่ถ้ามุ่งหมายที่รู้กันเฉพาะหมู่เฉพาะเหล่าหรือเป็นภาษาท้องถิ่น หรือศัพท์แสลงอาจจะต้องให้พยานหรือผู้เชี่ยวชาญอธิบายความประกอบด้วย

ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยผู้สอบสวนหรือพิจารณาตรวจเห็นเอง สิ่งที่จะเข้ามาเป็นข้อเท็จจริงในสำนวนโดยการตรวจเห็นเองของผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณานั้นอาจมีได้โดยผู้ถูกกล่าวหาอ้าง ผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นอ้าง หรือคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณาได้ทำการตรวจเห็นเองก็ได้ เช่น รูปพรรณสัณฐานของผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานรูปร่างลักษณะวัตถุที่ใช้เป็นพยานหลักฐาน หรือเหตุการณ์ใดๆ ที่ปรากฏต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณาในขณะสอบสวน เป็นต้น

ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยผู้ถูกกล่าวหา ในบางกรณีผู้ถูกกล่าวหาที่รับในข้อเท็จจริงบางอย่าง คำรับของผู้ถูกกล่าวหาเช่นว่านี้ไม่ว่าเป็นคำรับในชั้นสืบสวนหรือชั้นใดๆ ก็นำข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกกล่าวหาที่รับนั้นมาสู่การพิจารณาได้

(๓) การรับฟังข้อเท็จจริง การฟังข้อเท็จจริงที่เข้ามาสู่สำนวนการสอบสวนโดยทางต่างๆ ทั้ง ๕ ทาง ดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณาจะต้องฟังว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ทำหรือได้ทำอะไร และทำอย่างไรบ้างในเรื่องที่กล่าวหาว่านั้น และไม่ควรรนำข้อเท็จจริงนอกสำนวนการสอบสวนมาพิจารณารับฟังข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมเข้ามาในสำนวนนั้น อาจจะมีทั้งข้อเท็จและข้อจริง เรื่องใดที่มีแต่ข้อจริงรับกันโดยตลอดก็ถ่ายทอดการสรุปและทำความเข้าใจ แต่ถ้ามุ่งหมายข้อเท็จและข้อจริงปะปนกันอยู่มากจะต้องวินิจฉัยชี้แจงนำพยาน แยกแยะว่าอะไรเท็จ อะไรจริง โดยอาศัยเหตุผลประกอบการพิจารณารับฟังในการพิจารณาควรแยกพิจารณาแต่ละประเด็นในแต่ละข้อหาเป็นข้อๆ ไป ข้อไหนสำคัญที่สุดควรพิจารณาวินิจฉัยก่อน ถ้าข้อสำคัญฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดอาจจะไม่จำเป็นต้องพิจารณาข้อปลีกย่อยอื่นๆ ก็ได้ การวินิจฉัยประเด็นต่างๆ ในเบื้องต้นต้องฟังพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักมากก่อน ถ้าไม่มีพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักมากจึงจะพิจารณาหลักฐานที่มีน้ำหนักรองลงมา ซึ่งประกอบด้วยเหตุผลและพฤติการณ์แวดล้อมสอดคล้องต้องกันให้พอฟังได้นอกจากการรับฟังพยานดังกล่าวแล้วยังต้องชี้แจงน้ำหนักคำพยานแต่ละปากว่าพอจะเชื่อถือคำพยานนั้นๆ ได้เพียงใด ซึ่งในการนี้ควรรับฟังคำพยานที่ให้ถ้อยคำสมเหตุสมผล ถ้าไม่สมเหตุสมผลก็ไม่ควรรับฟัง

(๔) การแสดงความเห็นว่าคุณถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างไรหรือไม่

การแสดงความเห็นว่าคุณถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ เป็นการพิจารณาปรับข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนกับบทมาตราวาด้วยการกระทำผิด การพิจารณาปรับข้อเท็จจริงกับบทมาตราวาด้วยการกระทำผิดวินัยเป็นขั้นตอนที่ต้องกระทำภายหลังจากที่ได้พิจารณาสรุปข้อเท็จจริงแล้ว และควรพิจารณาทุกบทมาตราที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า การกระทำนั้นเกี่ยวข้องกับโดยละเอียดทุกแง่มุม ในการที่คณะกรรมการสอบสวนจะสามารถพิจารณาปรับข้อเท็จจริงกับบทมาตราวาด้วยการกระทำผิดนั้น คณะกรรมการสอบสวนต้องทราบองค์ประกอบของความผิดในบทมาตรานั้นๆ และสามารถให้เหตุผลได้ด้วย

การพิจารณาวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ ต้องอ้างอิงเท็จจริงที่ปรากฏตามทางการสอบสวนซึ่งมีพยานหลักฐานสนับสนุนและให้เหตุผลประกอบให้เพียงพอทุกเรื่อง การทำความเห็นควรใช้วิธีการนำเอาข้อเท็จจริงมาปรับเข้ากับบทมาตราความผิด ที่การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาอาจเข้าหลักเกณฑ์องค์ประกอบของความผิดนั้นๆ ซึ่งอาจจะเป้นบทมาตราเดียวหรือหลายบทมาตราก็ได้ แล้ววินิจฉัยว่าการกระทำนั้นเป้นความผิดวินัยตามมาตรานั้นๆ หรือไม่ เพราะเหตุใด และกระทำเช่นนี้ทุกบทมาตราความผิดที่เขาสุกการพิจารณา การปรับบทความผิดโดยวิธีนี้จะทำให้เกิดความเป็นไปโดยละเอียดทุกแง่มุม โดยเฉพาะแต่ความผิดที่เห็นวาท้องตามข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำเท่านั้น การทำความเห็นโดยวิธีดังกล่าว จึงเป้นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวินิจฉัยชี้ขาดของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจผู้พิจารณาความผิดและกำหนดโทษและทำให้การพิจารณาดำเนินการทางวินัยขั้นต่อไปรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งความรวดเร็วของการดำเนินการทางวินัยนี้เป้นเป้าหมายที่สำคัญประการหนึ่งของการดำเนินการทางวินัย การทำความเห็นปรับข้อเท็จจริงกับบทมาตราความผิด ควรพิจารณาตามลำดับโครงสร้างของความผิดทางวินัย ซึ่งมีลำดับดังนี้

- ๑) การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาต้องตามที่กฎหมายบัญญัติว่าเป้นความผิดทางวินัยหรือไม่
- ๒) การกระทำนั้นเป้นการกระทำที่ผู้ถูกกล่าวหาพึงกระทำได้โดยชอบหรือไม่
- ๓) ผู้ถูกกล่าวหาที่กระทำการนั้นเป้นผู้ที่มีความสามารถผิดชอบในการกระทำนั้นหรือไม่

ในการทำรายงานการสอบสวนในชั้นปรับบทความผิด ควรต้องวินิจฉัยไปตามลำดับของโครงสร้างดังกล่าว คือต้องทำความเห็นในเบื้องต้นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาต้องตามที่กฎหมายบัญญัติว่าเป้นความผิดทางวินัยหรือไม่ เช่น กล่าวหาว่าละทิ้งหน้าที่เวรเฝ้าที่ทำการเพื่อป้องกันอัคคีภัย ข้อเท็จจริงตามทางการสอบสวนฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่ในที่ทำการในขณะที่ไฟไหม้จริง ซึ่งเป้นการกระทำที่กฎหมายบัญญัติว่าเป้นความผิดทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนต้องทำความเห็นต่อไปว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา นั้น เป้นการกระทำที่ผู้ถูกกล่าวหาพึงกระทำได้โดยชอบหรือไม่ ถ้าข้อเท็จจริงตามทางการสอบสวนฟังได้ว่าเหตุที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่เฝ้าที่ทำการเพราะถูกผู้บังคับบัญชาเรียกไปปฏิบัติราชการด้านอื่น ดังนี้ ผู้ถูกกล่าวหาที่กระทำได้โดยชอบหรือมีเหตุอันสมควร ไม่ควรจะมีควมผิด แต่ถาข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำไปโดยไม่มีเหตุที่อ้างได้โดยชอบ คณะกรรมการสอบสวนก็ควรจะต้องทำความเห็นต่อไปว่าผู้ถูกกล่าวหาสามารถผิดชอบในการกระทำนั้นหรือไม่ ถาการสอบสวนฟังได้ว่าการที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำเช่นนั้นเพราะเกิดความผิดปกติทางสมองหรือจิตใจจนไม่สามารถควบคุมตนเองได้ แม้จะฟังว่าการกระทำผิดก็อาจไม่ต้องลงโทษหรือลงโทษเพียงสถานเบา เป้นตน

(๕) เสนอแนะโทษที่ควรได้รับ การเสนอแนะโทษและระดับโทษที่จะลงแก่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องกระทำเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป้นความผิดทางวินัย ซึ่งอาจเป้นความผิดกรณีเดียวหรือหลายกรณีหรือหลายกระทงก็ได้ โทษและระดับโทษที่เสนอแนะให้ลงโทษแก่ผู้ถูกกล่าวหานี้ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลจากพยานหลักฐานที่ได้สอบสวนรวบรวมไว้นั้น และควรคำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด และที่คณะรัฐมนตรี หรือ ก.ค.ศ. หรือ ก.ค. หรือ ก.พ. ได้มีมติกำหนดเป้นหลักปฏิบัติไว้ รวมทั้งระดับโทษที่เคยลงแก่ผู้กระทำผิดอย่างเดียวกันมาแล้วด้วย ทั้งนี้ ขอเสนอแนะดังกล่าวควรรวมทั้งข้อเสนอแนะในการลดหย่อนผ่อนโทษหรืองดโทษด้วยการแสดงความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤตินไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือเป้นผู้มีมลทินหรือมีวามองหรือไม่ ถาผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อกระทำผิดวินัย คณะกรรมการสอบสวนต้องแสดงความเห็นในลักษณะดังกล่าวไว้ด้วย เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมปรึกษาสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานและพิจารณาเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่

ควรได้รับโทษในสถานใด หรือผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่อง
ในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือเป็นผู้มีมลทินหรือมีัวหมอง
ในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้นหรือไม่ อย่างไร แล้วยกทำบันทึกรายงานการสอบสวนตามแบบ สว.๖ ถ้ากรรมการ
สอบสวนคนใดมีความเห็นแย้งก็ให้ทำความเห็นแย้งติดไปกับรายงานการสอบสวนด้วย

รายงานการสอบสวน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เรื่อง การสอบสวน.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง/
 อยากรายแรง

เรียน.....(ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน)

ตามที่ได้มีคำสั่ง.....(ชื่อหน่วยงานที่ออกคำสั่ง).....ที่...../..... เรื่อง
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.เพื่อสอบสวน.....
(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยไม่
 ร้ายแรง/อยากรายแรง ในเรื่อง.....

ประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว เมื่อวันที่.....เดือน
พ.ศ. และคณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด
 ในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ เสร็จแล้ว จึงขอเสนอรายงานการสอบสวน
 ดังต่อไปนี้

๑. มูลกรณีเรื่องนี้ปรากฏขึ้นเนื่องจาก.....(มีผู้ร้องเรียนหรือมี
 ผู้รายงานวาทะอย่างไร ในกรณีที่ได้มีการสืบสวนหรือสอบสวนใดก็ตามโปรดระบุไว้ด้วย)

๒. คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องดังกล่าวหาให้
(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้ว โดย..... (แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา
 ให้ทราบวาได้ทำการใด เมื่อใด อย่างไร และได้แจ้งโดยวิธีใด).....

๓.(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาได้ให้ถ้อยคำ
 ในเบื้องต้นว่า.....(ให้ถ้อยคำในเบื้องต้นว่าอย่างไรหรือไม่ได้ให้ถ้อยคำในเบื้องต้นด้วยเหตุ
 ผลอย่างไร).....

๔. คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาแล้วได้ความว่า
(อธิบายว่าได้ความอย่างไร ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวน ไม่สอบสวน
 พยานใดตาม ข้อ ๓๐ หรืองดการสอบสวนพยานหลักฐานใดตาม ข้อ ๓๑ ให้ระบุพยานที่ไม่สอบสวนหรือ
 พยานหลักฐานที่งดสอบสวนนั้น พร้อมทั้งเหตุผลไว้ด้วย).....

๕. คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา
 ให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามบันทึก การแจ้งข้อกล่าวหา
 และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.
 โดย.....(อธิบายวิธีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา)

๖. คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือขอให้
 ถ้อยคำ หรือขอให้นำสืบแก้ข้อกล่าวหาแล้ว.....(ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหา

ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา/ให้ถ้อยคำ/นำสืบแก้ข้อกล่าวหา. (รายละเอียดเกี่ยวกับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือการให้ถ้อยคำ หรือการนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างไร และ ในกรณีที่ไม่ได้ได้ดำเนินการดังกล่าวเนื่องจากเหตุผลอย่างไร และได้้นำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยอภัยพยานหลักฐาน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนตามคำขอของผู้ถูกกล่าวหาได้ความโดยสรุปว่าอย่างไร หรือไม่ ได้นำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วยเหตุผลอย่างไร ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สอบสวนพยานใด หรืองดการสอบสวนพยานหลักฐานใด ให้ระบุพยานที่ไม่สอบสวนหรือพยานหลักฐานที่งดสอบสวนนั้น พร้อมทั้งเหตุผลไว้ด้วย และในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพไว้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) ไว้ด้วย).....

๗. คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาลงมติแล้วเห็นว่า.....

(เปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหาจะรับฟังพยานหลักฐานใดใดหรือไม่ เพียงใด โดยอาศัยเหตุผลอย่างไร และผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ถ้าผิดเป็นความผิดกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ อย่างไร หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไรแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๒ หรือไม่ อย่างไร)

คณะกรรมการสอบสวนจึงขอเสนอสำนวนการสอบสวนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

(ลายมือชื่อ).....ประธานกรรมการ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....กรรมการ
(.....)

ฯลฯ

(ลายมือชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

หมายเหตุ ๑. การประชุมพิจารณาลงมติตามข้อ ๓๘ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้กรรมการสอบสวน ดังกล่าวลงลายมือชื่อไว้บันทึกนี้ หากกรรมการสอบสวนคนใดมีความเห็นแย้ง ให้ทำความเห็นแย้งแนบไว้กับรายงานการสอบสวน

๒. ข้อความใดไม่ใช่ให้ตัดออก

๒๙) การสอบสวนเพิ่มเติม

กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๕ และ ข้อ ๔๑ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนเพิ่มเติมไว้ ดังนี้

(๑) การสอบสวนเพิ่มเติมก่อนเสนอสำนวนการสอบสวน

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาเสร็จแล้ว และก่อนเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ ถ้าพยานหลักฐานที่ได้เพิ่มเติมมานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทำให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะไถ่ลอยคำหรือนำสืบแกะเฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่นั้นด้วย

(๒) การสอบสวนเพิ่มเติมภายหลังเสนอสำนวนการสอบสวนแล้ว

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๘ หรือมาตรา ๑๐๔ (๑) หรือ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติมประการใด ให้กำหนดประเด็นพร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิม เพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมไม่อาจทำการสอบสวนได้ หรือผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติมเห็นเป็นการสมควรจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่ขึ้นมาทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้ ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เมื่อสอบสวนเสร็จแล้วให้ส่งพยานหลักฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องที่ได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมไปให้ผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติมโดยจัดทำความเห็นเฉพาะที่ได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมประกอบไปด้วยก็ได้ (ข้อ ๔๑)

๓๐) การตรวจสอบความถูกต้องของการสอบสวน

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของการสอบสวนก่อนดำเนินการต่อไป (ข้อ ๔๐)

(๑) ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้อง ตามข้อ ๓ ซึ่งทำให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไปในกรณีเช่นนี้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

(๒) ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไมถูกต้องซึ่งทำให้การสอบสวนตอนนั้นเสียไปเฉพาะในกรณีดังต่อไปนี้

ก. การประชุมของคณะกรรมการสอบสวนมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่ครบตามที่กำหนดไว้ใน ข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง

ข. การสอบปากคำบุคคลดำเนินการไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ใน ข้อ ๑๑ ข้อ ๒๗ ข้อ ๒๘ วรรคสอง ข้อ ๒๙ ข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง หรือ ข้อ ๓๒ วรรคหนึ่ง ในกรณีเช่นนี้ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามกรณีดังกล่าวใหม่ให้ถูกต้องโดยเร็ว

(๓) ในกรณีที่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่เรียกผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่ส่งบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา หรือไม่มีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงหรือนัดมาไถ่ลอยคำหรือนำสืบแกะข้อกล่าวหาตาม ข้อ ๒๔ ต้องสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการ

ใหญ่ถูกต้องโดยเร็ว และต้องให้ออกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงให้ถ้อยคำ และนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามที่กำหนดไว้ในขอ ๒๔ ด้วย

ในกรณีที่การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนแตกต่างจากข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ แต่ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนนั้น ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้หลงขอต่อสู้ โดยโต้แก้ข้อกล่าวหาในความผิดนั้นแล้ว ซึ่งไม่ทำให้เสียความเป็นธรรมให้ถือว่าการสอบสวนและพิจารณานั้นใช่ได้และหลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้ตามบทมาตราหรือกรณีความผิดที่ถูกต้อง

(๔) ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดที่ไม่ถูกต้องตาม กฎ ก.ค.ศ. นี้ นอกจากที่กำหนดไว้ใน ขอ ๔๓ ขอ ๔๔ และ ขอ ๔๕ ถ้าการสอบสวนตอนนั้นเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรมผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไข หรือดำเนินการตอนนั้นใหญ่ถูกต้องโดยเร็ว แต่ถ้าการสอบสวนตอนนั้นมีสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรมจะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการใหญ่ถูกต้องหรือไม่ก็ได้

๓๑) การพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ตรวจสอบความถูกต้องของการสอบสวนแล้วต้องพิจารณาสั่งการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิด หรือไม่มีเหตุที่จะให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๑๒ สมควรยุติเรื่อง หรือกระทำความผิดที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควรโดยเร็ว ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันได้รับสำนวนการสอบสวน

(๒) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสำนวนการสอบสวนดังกล่าว หากเห็นว่ามีความเห็นมาใหญ่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามมาตรา ๑๑๑

อนึ่ง ตามมาตรา ๑๑๑ วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหา ตามมาตรา ๙๘ ในเรื่องที่จะต้องสอบสวนตามวรรคหนึ่ง และคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๘ ได้สอบสวนไปแล้ว ผู้มีอำนาจตามวรรคหนึ่งจะใช้สำนวนการสอบสวนนั้นพิจารณาดำเนินการได้โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่งได้” ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาอาจนำสำนวนการสอบสวนทางวินัยมาพิจารณาสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๑ ได้

(๓) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ซึ่งจะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. พิจารณาตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ (๑) หรือ (๒) หรือ เป็นกรณีตามมาตรา ๑๑๒ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตราดังกล่าวดำเนินการโดยไม่ชักช้า ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันได้รับสำนวนการสอบสวน และให้ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณีพิจารณาให้แล้วเสร็จและมีมติโดยเร็ว และให้ผู้มีอำนาจสั่งการตามมติภายในหกสิบวันนับแต่วันที่มติดังกล่าว (ขอ ๔๐)

เอกสารอ้างอิง

๑. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
๒. พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖
๓. กฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการสอบสวนและพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐
๔. คู่มือการดำเนินการทางวินัย สำหรับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา สำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลและนิติการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
๕. คู่มือปฏิบัติงานกฎหมายและวินัย สำหรับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา สำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลและนิติการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน